DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 grudnia 1938 r.

Nr 33

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

778

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 grudnia 1938 r.

o przepisach przejściowych i uzgadniających, związanych z rozciągnięciem na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Na podstawie art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1938 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych aktów ustawodawczych na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 612) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) W okresie kampanijnym 1939/40 z części nadwyżki ogólnego kontyngentu wewnętrznego cukru, określonej w § 1 pkt 2) lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1936 r. o zasadach podziału nadwyżki kontyngentu wewnętrznego cukru (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 634), Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona według swego uznania przydziału uzupełniającego na rzecz tej cukrowni, której rejon produkcji zostanie zwiększony na skutek przyłączenia gospodarstw rolnych, położonych na odzyskanych ziemiach Śląska Cieszyńskiego.

(2) Pozostałość z części nadwyżki ogólnego kontyngentu wewnętrznego cukru, wymienionej w ust. (1), po zastosowaniu przepisu w tym ustępie zawartego, zostanie rozdzielona według zasad § 1 pkt 2) lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 634).

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 grudnia 1938 r. Nr 95, poz. 640).

779

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 listopada 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Poczt i Telegrafów w zakresie ich właściwości, o zmianie przepisów wykonawczych do prawa celnego.

Na podstawie art. 6 ust. 4, 8 ust. 6, 15 ust. 3, 22 ust. II pkt 1, 4, 8, 9, 14, 15, art. 30, 44, 49 ust. 5, 55, 63, 71, 72, 73, 117, 118 ust. 2, 121 ust. 4, 133, 134 i 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W przepisach wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820), zmienionych i uzupełnionych rozporządzeniami Ministra Skarbu: z dnia 9 sierpnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 385), z dnia 7 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 481) oraz z dnia 9 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 266), wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 8 w ust. 3) pkt a) otrzymuje brzmienie:

„a) od towarów, przywożonych z zagranicy w czynnym obrocie uszlachetniającym lub reparacyjnym oraz wywożonych za granicę w biernym obrocie uszlachetniającym lub reparacyjnym, z wyjątkiem statków morskich (poz. 1154 pp. 1, 2, 3 taryfy celnej przywozowej) — 4 gr od 100 kg wagi surowej;";

2) w § 9 kropkę w pkt n) zastępuje się średnikiem oraz dodaje się nowy pkt o) w brzmieniu:

„o) za każdorazowym pozwoleniem Ministerstwa Skarbu — inne towary wolne lub też zwolnione od cła, przywożone drogą lądową.";

3) w § 12 po ust. 2) dodaje się dwa nowe ust. 3) i 4) w brzmieniu:

„3) Kraj pochodzenia towarów ustala się w zasadzie na podstawie świadectw pochodzenia.

4) Osobne zarządzenia Ministra Skarbu, ogłaszane w Monitorze Polskim, ustalają przypadki, w których kraj pochodzenia towarów powinien być udowodniony wobec władz celnych świadectwem pochodzenia oraz warunki, jakim świadectwa pochodzenia powinny odpowiadać.";

4) w § 16 do p. 1 wprowadza się zmiany następujące:

a) w ust. 2) wyraz „kajaki" zastępuje się wyrazami: „jednoosobowe lub dwuosobowe kajaki składane",

b) ust. 3) otrzymuje brzmienie:

„3) Przedmioty osobistego użytku podróżnych mogą być zwolnione od cła tylko w tym przypadku, jeżeli były przez podróżnego używane i posiadają ślady użycia oraz jeżeli nie ma podejrzeń, że podróż przedsięwzięto jedynie w celu wprowadzenia przedmiotów bez opłaty należności celnych. Drobne przedmioty nowe w niewielkich ilościach urzędy celne mogą zwalniać od należności celnych, jeżeli przedmioty te są przewożone przez podróżnych stale zamieszkałych za granicą.";

5) § 16 do p. 4 otrzymuje brzmienie:

„Używane przedmioty osobistego użytku, stanowiące własność podróżnych a nadsyłane im oddzielnie, mogą być na pisemny umotywowany wniosek podróżnych zwalniane od należności celnych na podstawie dokumentów upoważniających do podróży do obcych krajów, jeżeli zgłoszenie tych przedmiotów do odprawy celnej nastąpiło w ciągu 6 miesięcy, licząc od daty przyjazdu podróżnego do kraju, oznaczonej w dokumencie. Bez wykazania się dokumentem z adnotacją kontroli paszportowej o dacie przyjazdu podróżnego do kraju zwolnienie może być przyznane przez Dyrekcję Ceł po udowodnieniu przez podróżnego pobytu za granicą. W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie zwolnienie od należności celnych przedmiotów, zgłoszonych do odprawy celnej po upływie 6 miesięcy od daty przyjazdu podróżnego do kraju, może być przyznane przez Ministerstwo Skarbu.";

6) w § 16 do p. 8 dodaje się na końcu nowe zdanie w brzmieniu:

„Od żądania przedłożenia dyplomów można odstąpić, jeżeli na samych przedmiotach są wyryte względnie w inny sposób trwale oznaczone dane, które wskazują niewątpliwie na charakter tych przedmiotów jako upominków lub nagród.";

7) w § 16 do p. 9 wprowadza się zmiany następujące:

a) w ust. 3) pkt b) otrzymuje brzmienie:

„b) tak zwane towary kolonialne:

I. wanilia, szafran — o wadze próbki nie wyżej 10 g z bezpośrednim opakowaniem;

II. kardamon, kwiat i gałka muszkatołowa, cynamon, pieprz, imbir, goździki, badian, majeranek — o wadze próbki nie wyżej 50 g z bezpośrednim opakowaniem;

III. owoce suszone o wadze próbki nie wyżej 350 g z bezpośrednim opakowaniem;

IV. inne — jak herbata, kawa, ryż itp. o wadze próbki nie wyżej 250 g z bezpośrednim opakowaniem;",

b) ust. 6) otrzymuje brzmienie:

„6) Wszelkie wzory i próbki, według których mają być wykonane towary przeznaczone na eksport, nadchodzące pod adresem Państwowego Instytutu Eksportowego, izb przemysłowo - handlowych, izb rolniczych, izb rzemieślniczych i innych instytucji samorządu gospodarczego mogą być zwalniane od cła na podstawie zaświadczenia instytucji odbiorczej, stwierdzającego, że chodzi w danym przypadku o wzory i próby, według których mają być wykonane towary, przeznaczone na eksport; takie same wzory i próby, nadchodzące pod adresem zakładów przemysłowych, mogą być zwalniane od cła na podstawie analogicznego zaświadczenia, wystawionego przez Państwowy Instytut Eksportowy lub terytorialnie właściwą izbę przemysłowo - handlową.";

8) w § 16 do p. 14 wprowadza się zmiany następujące:

a) w ust. 1) dodaje się na końcu dwa nowe zdania w brzmieniu:

„Osoby przesiedlające się z państw, których prawodawstwa nie przewidują poświadczania spisów ruchomości przez władze administracyjne, mogą przedstawiać spisy swych ruchomości poświadczone w sposób w tych państwach ustalony. Do badania, czy sposób poświadczenia spisu ruchomości odpowiada prawodawstwu względnie zwyczajom danego państwa, powołany jest urząd zagraniczny Rzeczypospolitej Polskiej, uwierzytelniający poświadczenie.",

b) po ust. 4) dodaje się nowy ustęp 4 a) w brzmieniu:

„4 a) Motocykle z silnikami o pojemności cylindrów powyżej 100 cm^3 i samochody, należące do osób przesiedlających się, mogą być zwalniane od należności celnych, jeżeli samochód lub motocykl był za granicą w użyciu danej osoby przesiedlającej się co najmniej w przeciągu roku, licząc wstecz od daty przesiedlenia się tej osoby do polskiego obszaru celnego. Na wyjątki od tej zasady może zezwalać Ministerstwo Skarbu. Jako udowodnienie okresu używania za granicą przywiezionego samochodu względnie motocyklu osoba przesiedlająca się obowiązana jest złożyć zaświadczenie władzy administracyjnej dotychczasowego miejsca zamieszkania, stwierdzające datę zarejestrowania na jej nazwisko samochodu względnie motocyklu. Warunek co najmniej rocznego okresu używania nie ma zastosowania przy zwalnianiu od należności celnych, jako rzeczy przesiedlenia, samochodów i motocykli, należących do członków dyplomatycznych i konsularnych przedstawicielstw Rzeczypospolitej Polskiej za granicą.",

c) ust. 6) otrzymuje brzmienie:

„6) Zwolnione od należności celnych mienie osoby przesiedlającej się nie może być

przez nią odstąpione osobie trzeciej w ciągu dwóch lat od daty wydania do wolnego obrotu, czy to za zapłatą, czy też bezpłatnie, bez uprzedniego uiszczenia należności celnych. Osoba przesiedlająca się powinna złożyć w urzędzie celnym odpowiednie zobowiązanie co do nieodstępowania osobom trzecim w ciągu dwóch lat zwolnionego od należności celnych mienia oraz poświadczenie zarządu gminy, że mieszka na polskim obszarze celnym. W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie Dyrekcje Ceł mogą zezwalać na wcześniejsze odstąpienie osobie trzeciej zwolnionych od należności celnych rzeczy przesiedlenia. Odstąpienie osobie trzeciej rzeczy przesiedlenia przed upływem dwuletniego okresu bez zezwolenia właściwej Dyrekcji Ceł powoduje, niezależnie od odpowiedzialności z prawa karnego skarbowego, obowiązek uiszczenia należności celnych, przypadających od odstąpionych przedmiotów; w przypadkach wyjątkowych Ministerstwo Skarbu może zwalniać od obowiązku uiszczenia należności celnych.",

d) ust. 8) otrzymuje brzmienie:

„8) Rzeczy osób przesiedlających się powinny być przywiezione przed upływem roku od daty przesiedlenia się tych osób do polskiego obszaru celnego, przy czym rzeczy te powinny być przywiezione zasadniczo jednorazowo. Jeżeli jednak mają być przywiezione partiami, strona powinna zgłosić w urzędzie celnym przy odprawie pierwszej partii zastrzeżenie co do przywozu pozostałych według spisu rzeczy i zgłosić je do odprawy w tym samym urzędzie celnym w ciągu sześciu miesięcy od daty ostatecznej odprawy pierwszej partii. Zwolnienie od należności celnych rzeczy przesiedlenia przywiezionych po upływie roku od daty przesiedlenia się danej osoby do polskiego obszaru celnego względnie po upływie sześciu miesięcy od daty ostatecznej odprawy pierwszej partii, może być przyznane przez Ministerstwo Skarbu, jeżeli przywóz tych rzeczy z ważnych powodów nie mógł nastąpić w przepisanym terminie.";

9) w § 16 do p. 15 wprowadza się zmiany następujące:

a) w ust. 3) dodaje się na końcu nowe zdanie w brzmieniu:

„Rowery i motocykle z silnikami o pojemności cylindrów do 100 cm^3 mogą być zwalniane od cła przez Dyrekcje Ceł we własnym zakresie.",

b) w ust. 4) dodaje się na końcu dwa nowe zdania w brzmieniu:

„Odstąpienie osobie trzeciej zwolnionych od cła przedmiotów wyprawy ślubnej przed upływem dwuletniego okresu bez zezwolenia właściwej Dyrekcji Ceł powoduje, niezależnie od odpowiedzialności z prawa karnego skarbowego, obowiązek uiszczenia należności celnych przypadających od odstąpionych przedmiotów; w przypadkach wyjątkowych Ministerstwo Skarbu może zwalniać od obowiązku uiszczenia należności celnych.";

10) § 17 otrzymuje brzmienie:

„§ 17. Do zwalniania od należności celnych przedmiotów objętych punktami 1 — 12 ust. I art. 22 oraz punktami 1 — 11, 17, 21, 23 i 24 ust. II art. 22 upoważnia się urzędy celne, z wyjątkiem przypadków zastrzeżonych w § 16 do p. 4 kompetencji Dyrekcji Ceł i Ministerstwa Skarbu. Do zwalniania od należności celnych przedmiotów objętych punktami 13—16 i 25 ust. II art. 22 upoważnia się Dyrekcje Ceł, z wyjątkiem przypadków zastrzeżonych kompetencji Ministerstwa Skarbu w § 16 do p. 14 ust. 4 a i 8 oraz do p. 15 ust. 3. Dyrekcje Ceł mogą upoważnić urzędy celne I klasy do zwalniania od należności celnych przedmiotów objętych punktami 14 i 16 ust. II art. 22, z wyjątkiem przypadków zastrzeżonych Ministerstwu Skarbu.";

11) w § 19 ust. 2) otrzymuje brzmienie:

„2) Na ruch osobowy i towarowy przez granicę celną na drogach ubocznych, poza przypadkami przewidzianymi w międzypaństwowych umowach granicznych, wymagane jest zezwolenie Dyrekcji Ceł, niezależnie od zezwoleń wydawanych przez inne władze na podstawie odrębnych przepisów.";

12) w § 24 w ust. III pkt 3), 4) i 6) otrzymują brzmienie:

„3) Środki lecznicze, wymienione i nie wymienione w wykazach a przeznaczone do własnego użytku, wolno sprowadzać w drobnych ilościach na podstawie pozwolenia Ministerstwa Skarbu bez zaświadczeń wojewódzkiej władzy administracji ogólnej. Pozwolenia te będą udzielane po przedstawieniu przez stronę recepty lekarza, stwierdzającej konieczność użycia tego środka oraz niemożność zastąpienia go środkiem wyrobu krajowego. Środki lecznicze tego rodzaju w ilości nie przekraczającej 300 g mogą być odprawiane przez urzędy celne pierwszej klasy we własnym zakresie bez osobnego pozwolenia. Urzędy celne pierwszej klasy są upoważnione również do odprawy we własnym zakresie środków leczniczych wszelkiego rodzaju i specyfików farmaceutycznych, sprowadzanych w niewielkich ilościach przez zakłady naukowe oraz szpitale rządowe, komunalne i instytucje ubezpieczeń społecznych w celach badawczych. Do odprawy powinno być przedstawione urzędowi celnemu odpowiednie zaświadczenie rektora, dziekana, kierownika kliniki, szpitala itp.

4) Przywóz surowic i szczepionek, używanych w praktyce lekarskiej, może być dopuszczony za każdorazowym zezwoleniem Ministra Opieki Społecznej i na warunkach w zezwoleniu tym określonych. Surowice i szczepionki, sprowadzane w niewielkich ilościach przez kliniki uniwersyteckie w celach badawczych, mogą być odprawiane przez urzędy celne pierwszej klasy bez zezwolenia Ministra Opieki Społecznej, je-

żeli przy odprawie zostanie przedstawione urzędowi celnemu odpowiednie zaświadczenie rektora lub kierownika kliniki.

6) Fosfór biały (żółty) oraz produkty zapalne, zawierające fosfór biały (żółty), mogą być przywożone z zagranicy na podstawie każdorazowego pozwolenia Ministra Opieki Społecznej.";

13) po § 25 dodaje się nowy paragraf 25a w brzmieniu:

„§ 25a. Oprócz towarów, podlegających ograniczeniom przewozowym według § 24 ust. IV i V, przewóz przez polski obszar celny następujących towarów podlega niżej podanym ograniczeniom:

1) Wszelkiego rodzaju broń typu wojskowego, amunicję do niej, granaty, bomby, urządzenia wybuchające i materiały wybuchowe oraz inne wojskowe środki walki, tudzież części i przybory do nich można przewozić przez polski obszar celny za pozwoleniem Ministerstwa Spraw Wojskowych.

2) Broń i amunicję typu niewojskowego oraz gołębie wszelkiego rodzaju, z wyjątkiem tzw. rysi polskich, garłaczy i pawiaków, można przewozić przez polski obszar celny za pozwoleniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

3) Substancje i przetwory odurzające (opium, kokaina, heroina itp.) można przewozić przez polski obszar celny za pozwoleniem Ministerstwa Opieki Społecznej.";

14) w § 27 w ust. 1) pkt c) i h) otrzymują brzmienie:

„c) towary nadsyłane w przesyłkach pocztowych i lotniczych, nie stanowiące przedmiotów zbytku i przeznaczone do osobistego użytku a nie na handel lub do celów przemysłowych, o wadze towaru w jednej przesyłce do 500 gramów;

h) towary w ilości nie przekraczającej 2 kg wagi wymiarowej, nadsyłane w przesyłkach pocztowych i lotniczych w darze do własnego użytku obdarowanych, a nie na handel, jeżeli okoliczność ta może być stwierdzona lub wynika niewątpliwie z charakteru przesyłki i stosunków osobistych odbiorców.";

15) w § 29 wprowadza się zmiany następujące:

a) w ust. 1) dodaje się na końcu nowe zdanie w brzmieniu:

„Ministerstwo Skarbu może w poszczególnych przypadkach upoważniać urzędy celne do odprawiania w pomieszczeniach przewozowych bez wyładowania do magazynów celnych również towarów nie wymienionych w zał. IV.",

b) ust. 3) otrzymuje brzmienie:

„3) Towary, które nie podlegają odprawie w pomieszczeniach przewozowych (ust. 1), powinny być zasadniczo wyładowane do magazynów celnych.";

16) w § 33 po ust. 7) dodaje się nowy ust. 8) w brzmieniu:

„8) Zgłoszenie towaru z urzędu przez zarząd magazynu (ust. 7) nie pozbawia strony, uprawnionej w myśl art. 37 do złożenia zgłoszenia celnego, prawa do dalszego załatwiania formalności celnych związanych z odprawą.";

17) w § 34 po ust. 3) dodaje się nowy ust. 3a) w brzmieniu:

„3a) Za uprawnionego do rozporządzenia towarem przechowywanym w prywatnym składzie celnym a w związku z tym za uprawnionego do złożenia wniosku o dalszą odprawę (art. 71 ust. 5) uważa się przedsiębiorcę składowego.";

18) w § 35 ust. 2), 11) i 16) otrzymują brzmienie:

„2) Koncesji udziela Minister Skarbu na okres 5 lat; okres ten może być przedłużany. Minister Skarbu może również udzielać koncesji na okresy próbne od 1 roku do 3 lat. Koncesja nie może być odstąpiona innej osobie bez zezwolenia Ministra Skarbu.

11) Agent celny obowiązany jest do prowadzenia księgi zgłoszonych do odprawy celnej przesyłek, zawierających następujące dane: numer kolejny, kraj pochodzenia towaru, nazwisko i miejsce zamieszkania nadawcy towaru, nazwisko i miejsce zamieszkania osoby uprawnionej do rozporządzania towarem w rozumieniu art. 37, nazwisko i miejsce zamieszkania odbiorcy towaru, znaki i numery przesyłki, ilość sztuk, nazwę towaru, wagę brutto towaru, rodzaj odprawy, numer i datę zgłoszenia celnego oraz numer i datę rachunku, wystawionego za załatwienie formalności celnych. Wszelkie wydatki, jakie przy odprawie celnej agent celny ponosi w zastępstwie mocodawcy z tytułu uiszczenia cła, opłat manipulacyjnych i innych pobieranych przez urząd celny należy ściśle podawać mocodawcy w rachunku i udowadniać wydatki dokumentami. Opłata pobierana przez agenta celnego za załatwienie formalności celnych w zastępstwie mocodawcy powinna być wykazana w rachunku w oddzielnej pozycji. Pobieranie dodatkowych opłat za załatwianie formalności celnych poza opłatą przewidzianą w art. 38 ust. 6 nie jest dozwolone. Odpisy wystawionych rachunków agent celny obowiązany jest przechowywać w ciągu 3 lat dla kontroli władz celnych.

16) Agent celny obowiązany jest zawiadamiać Ministerstwo Skarbu o wszelkich zmianach w rejestrze handlowym dotyczących jego przedsiębiorstwa. Zmiana osób wchodzących w skład spółek jawnej i komandytowej, zaś w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością zmiana osób w zarządzie spółki, powodują wygaśnięcie koncesji, jeżeli zmiany te zostały dokonane bez uprzedniego zezwolenia Ministerstwa Skarbu.";

19) w § 36 w ust. 2) dodaje się na końcu nowe zdanie w brzmieniu:

„Minister Skarbu może upoważnić urzędy celne do przyjmowania w wyjątkowych przypadkach i pod określonymi warunkami świa-

dectw pochodzenia dla uzyskania zniżki konwencyjnej również po wydaniu towaru do wolnego obrotu.";

20) w § 44 w ust. 1) I średnik w pkt c) zastępuje się przecinkiem i dodaje się nowy pkt d) w brzmieniu:

„d) nad towarami zwolnionymi od cła pod określonymi warunkami;";

21) w § 47 wprowadza się zmiany następujące:

a) w ust. 1) pkt i) otrzymuje brzmienie:

„i) towarów objętych pozycjami taryfy celnej: 36 p. 2; 37 p. 1; 38; 39; 44 p. 2; 46 p. 2; 83; 84; 85; 91 pp. 1, 2, 3; 148; 149; 157 p. 1; 180 p. 2; 181; 182; 184 p. 2; 747; 837,",

b) po ust. 2) dodaje się nowy ust. 2a) w brzmieniu:

„2a) Towary podlegające w myśl niniejszego paragrafu zgłoszeniu ustnemu mogą być przez stronę zgłoszone na piśmie.";

22) w § 48 wprowadza się zmiany następujące:

a) w ust. 3) pkt h) otrzymuje brzmienie:

„h) wartość towarów w przypadkach, gdy cło wymierza się również od wartości towaru,",

b) ust. 6) otrzymuje brzmienie:

„6) Ogólne zgłoszenie powinno zawierać następujące dane:

a) wymienione w ust. 3 a-e, i, k, l,

b) w przybliżeniu — wagę brutto towarów lub netto, gdy towar jest bez opakowania,

c) nazwę handlową lub potoczną towarów, przy czym, gdy w jednej przesyłce znajdują się różne towary, podana nazwa może nie obejmować wszystkich towarów.";

23) w § 49 ust. 4) otrzymuje brzmienie:

„4) Po ustaleniu wyniku rewizji (§ 42) urząd celny dokonywa wymiaru należności celnych lub zwolnienia od cła i potwierdza datę uiszczenia, zakredytowania lub odroczenia należności celnych. Potwierdzenie takie powinno być dokonane w sposób ustalony przepisami rachunkowo-kasowymi dla władz i urzędów celnych. Jeżeli towary podlegają ograniczeniom przywozowym, należności celne i inne nie mogą być przez urząd celny przyjęte, dopóki strona nie wypełni warunków ustanowionych dla przywozu tych towarów. Również w przypadkach przewidzianych w § 47 ust. 3) oraz w § 48 ust. 11) urząd celny nie przyjmuje należności celnych i innych, zanim strona nie przedstawi wymaganych tymi przepisami dokumentów. W przypadkach wyjątkowych, gdy chodzi o odprawę celna towaru w nieznacznej ilości, stanowiącego części składowe technicznego wyposażenia niezbędne do utrzymania w ruchu zakładu użyteczności publicznej lub innego zakładu przemysłowego, naczelnicy urzędów celnych mogą zezwalać na umotywowany wniosek zakładu na przyjęcie należności celnych i innych, bez przedstawienia pozwolenia przywozu i na wydanie towaru do wolnego obrotu, jeżeli strona złoży w urzędzie celnym: a) zaświadczenie właściwej terytorialnie izby przemysłowo-handlowej, stwierdzające konieczność niezwłocznego wydania towaru, jako stanowiącego części składowe technicznego wyposażenia niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania danego zakładu, b) pisemne zobowiązanie, iż dostarczy wymagane pozwolenie przywozu w ciągu 60 dni od dnia podjęcia towaru do wolnego obrotu lub w razie nieprzedstawienia pozwolenia przywozu wpłaci do kasy urzędu celnego w tymże terminie kwotę odpowiadającą wartości towaru wydanego do wolnego obrotu bez pozwolenia przywozu.";

24) w § 51 wprowadza się zmiany następujące:

a) w ust. 3) dodaje się na końcu dwa nowe zdania w brzmieniu:

„Przy odprawie samochodów, motocykli z silnikami o pojemności cylindrów powyżej 100 cm³ i motocykli z wózkami bez względu na pojemność silników wydaje się na każdy poszczególny samochód względnie motocykl oddzielny dowód uiszczenia należności celnych, w którym oznacza się dane dotyczące oclonego samochodu lub motocyklu, jako to: markę, numer motoru, numer podwozia i ilość cylindrów. Gdy jedno zgłoszenie celne obejmuje więcej niż jeden samochód lub motocykl, wydaje się na każdy samochód lub motocykl, jako dowód uiszczenia należności celnych, osobne pokwitowanie według wzoru Nr 8.",

b) ust. 4) otrzymuje brzmienie:

„4) Gdy w jednej sztuce znajdują się również towary podlegające ograniczeniom przywozowym lub towary, które z innych ważnych powodów nie mogą być podjęte przez stronę do wolnego obrotu, naczelnik urzędu celnego może zezwolić na wydzielenie takich towarów, jeżeli do uwzględnienia tego wniosku nie ma jakichkolwiek przeszkód.";

25) w § 54 ust. 4) otrzymuje brzmienie:

„4) W przypadkach, gdy po dokonaniu odprawy wywozowej towary uległy zniszczeniu przed wywozem ich za granicę i fakt ten na wniosek strony został protokolarnie przez urząd celny stwierdzony, pobrane należności celne podlegają zwrotowi. Również podlegają zwrotowi pobrane należności celne w przypadku, gdy strona po dokonaniu odprawy wywozowej zaniechała wywozu towaru za granicę i zgłosiła o tym w urzędzie celnym pisemny wniosek. Wniosek taki może być przez stronę napisany na złożonym zgłoszeniu.";

26) w § 55 ust. 1), 2) i 6) otrzymują brzmienie:

„1) Zgłoszenie ustne towarów ma zastosowanie przy ostatecznej odprawie wywozowej:

a) żywych zwierząt,

b) towarów ulegających szybkiemu zepsuciu,

c) w ruchu podróżnych,

d) w małym ruchu granicznym,

e) przesyłek odprawianych w ruchu pocztowym i lotniczym oraz wszystkich towarów wolnych od cła wywozowego — z wyjątkami, dla których ustanowiono odrębny tok postępowania,

f) w innych przypadkach za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

2) Jeżeli przy zgłoszeniu ustnym towarów jest pobierana opłata celna, urząd celny sporządza wynik rewizji i wydaje kwit celny na formularzu według wzoru Nr 9.

6) Potwierdzenie deklaracji stwierdzającej wywóz towaru może być uskutecznione przez urząd celny tylko w tym przypadku, gdy deklarację złożono w urzędzie celnym jednocześnie z ustnym zgłoszeniem towaru do odprawy wywozowej. Uskutecznianie potwierdzeń przez urzędy celne po dokonaniu wywozu towaru za granicę nie jest dozwolone.";

27) po § 57 dodaje się nowy paragraf 57 a w brzmieniu:

„§ 57 a. Potwierdzenia wywozu towarów za granicę mogą być wydawane w zasadzie tylko jeden raz. Jeżeli warunki eksportowe tego wymagają, Ministerstwo Skarbu może zezwolić na wydawanie dodatkowych potwierdzeń wywozu towarów za granicę.";

28) w § 60 w ust. 1) pkt a) otrzymuje brzmienie:

„a) z chwilą upływu terminu ważności udzielonego pozwolenia,";

29) w § 64 w ust. 1) dodaje się na końcu nowe zdanie w brzmieniu:

„Gdy znakowania towaru nie można dokonać, zabezpieczenie rozpoznania tożsamości może być uskutecznione za zezwoleniem naczelnika urzędu celnego przez dokładne opisanie towaru, jeżeli takie opisanie zabezpieczy dostatecznie stwierdzenie tożsamości towaru.";

30) w § 65 ust. 3) i 5) otrzymują brzmienie:

„3) Wyznaczony termin może być przedłużony przez władzę, która udzieliła pozwolenia. Termin wyznaczony przez urząd celny we własnym zakresie może tenże urząd przedłużyć jeden raz na okres nie dłuższy od okresu pierwotnie wyznaczonego. Dalszego przedłużenia terminu wyznaczonego przez urząd celny może udzielić na okres do dwunastu miesięcy Dyrekcja Ceł, a na dalszy okres — Ministerstwo Skarbu.

5) Towary odprawione warunkowo w przywozie mogą być za zezwoleniem władz celnych złożone do składu celnego. W przypadkach obrotu uszlachetniającego czynnego dotyczy to zarówno towaru nieprzerobionego jak i w stanie uszlachetnionym. Złożenie do składu celnego jest równoznaczne z powrotnym wywozem towarów za granicę. Towary takie z chwilą złożenia ich do składu celnego nabierają charakteru towarów celnych. Na złożenie do składu celnego towaru odprawionego warunkowo udziela pozwolenia ta władza celna, która wydała zezwolenie na dokonanie warunkowej odprawy towaru. Jeżeli na dokonanie warunkowej odprawy nie jest wymagane osobne zezwolenie władzy celnej, to w tym przypadku na złożenie towaru do składu celnego udziela pozwolenia urząd celny, który dokonał we własnym zakresie warunkowej odprawy towaru. Wniosek o złożenie do składu celnego towaru odprawionego warunkowo powinien być złożony przez stronę przed upływem terminu wyznaczonego do powrotnego wywozu towaru za granicę.";

31) w § 66 ust. 3) i 7) otrzymują brzmienie:

„3) Na złożenie zabezpieczenia celnego w innej formie wymagane jest zezwolenie Ministra Skarbu.

7) Jeżeli towar odprawiony warunkowo nie został wywieziony lub przywieziony w ustalonym terminie, gotówkowe zabezpieczenie celne (całość lub część) należy zarachować ostatecznie jako wpływ celny niezwłocznie po upływie 30 dni od upływu terminu powrotnego wywozu lub powrotnego przywozu. Gdy zabezpieczenie celne zostało złożone w papierach wartościowych lub w innej formie (ust. 3) należy wezwać zobowiązanego do uiszczenia gotówką przypadających należności celnych i innych (art. 56), wyznaczając zobowiązanemu 30-dniowy termin zapłaty. W razie nieuiszczenia należności w powyższym terminie papiery wartościowe podlegają sprzedaży na zasadach ustalonych osobnymi przepisami. Przy zabezpieczeniach złożonych w formie bankowych listów gwarancyjnych urząd celny przystępuje do realizacji listu gwarancyjnego po upływie terminu powrotnego wywozu lub przywozu.";

32) w § 67 wprowadza się zmiany następujące:

a) po ust. 4) dodaje się nowy ust. 4 a) w brzmieniu:

„4 a) Jeżeli towary wymienione w ust. 1) nie zostały w oznaczonym okresie wywiezione z powrotem za granicę, urząd celny postępuje w sposób wskazany w § 66 ust. 7). Strona może być przez urząd celny zwolniona od obowiązku uiszczenia opłaty w wysokości wartości towarów, jeżeli przedstawi w ciągu 30 dni od wezwania do uiszczenia tej opłaty pozwolenie przywozu oraz inne dokumenty wymagane przy ostatecznej odprawie w myśl § 47 ust. 3) i § 48 ust. 11). W przypadkach gdy zabezpieczenie wartości towaru było złożone w gotówce, zabezpieczenie to podlega zwrotowi, jeżeli strona przedstawi pozwolenie przywozu oraz inne dokumenty wymagane przy ostatecznej odprawie w myśl § 47 ust. 3) i § 48 ust. 11) w ciągu 30 dni od daty upływu terminu powrotnego wywozu.",

b) w ust. 5) liczbę „4" zastępuje się liczbą „4 a";

33) w § 69 wprowadza się zmiany następujące:

a) ust. 1) otrzymuje brzmienie:

„1) Towar odprawiony warunkowo w przywozie według zgłoszenia ustnego podlega przy

powrotnym wywozie odprawie również na podstawie zgłoszenia ustnego według zasad ustalonych dla odprawy ostatecznej. Zamiast zgłoszenia ustnego strona może złożyć zgłoszenie na piśmie.",

b) w ust. 3) dodaje się na końcu nowe zdanie w brzmieniu:

„Przy wywozie towarów wyprodukowanych w obrocie uszlachetniającym czynnym z zagranicznych surowców i półfabrykatów Ministerstwo Skarbu może zwolnić stronę od obowiązku złożenia przy zgłoszeniu wywozowym dokumentu odprawy przywozowej, dotyczącego wywożonego towaru.",

c) w ust. 4) pkt b) otrzymuje brzmienie:

„b) rodzaj i ilość odprawionego warunkowo zagranicznego towaru użytego do przerobu; dane te zamiast w zgłoszeniu wywozowym mogą być oznaczone w specyfikacji, która w tym przypadku powinna być dołączona w sposób trwały do zgłoszenia celnego wywozowego.",

d) w ust. 6) wyraz „przywóz" zastępuje się wyrazem „wywóz",

e) po ust. 8) dodaje się nowy ust. 9) w brzmieniu:

„9) Przy powrotnym wywozie za granicę towarów wytworzonych w obrocie uszlachetniającym czynnym z zagranicznych surowców i półfabrykatów Ministerstwo Skarbu może zwolnić stronę od obowiązku oznaczania w zgłoszeniu celnym wywozowym numeru i daty dokumentu warunkowej odprawy przywozowej (ust. 2) i ust. 8) p. b). Jednocześnie z udzieleniem takiego zwolnienia będzie ustalony sposób przeprowadzenia likwidacji warunkowych odpraw przywozowych zagranicznych surowców i półfabrykatów.";

34) w § 71 po ust. 2) dodaje się nowy ust. 3) w brzmieniu:

„3) W przypadkach zasługujących na uwzględnienie Ministerstwo Skarbu może zezwolić na dodatkowe zastosowanie odprawy warunkowej do towaru odprawionego ostatecznie i wydanego do wolnego obrotu bez zabezpieczenia tożsamości, a następnie przeznaczonego do przerobu w obrocie uszlachetniającym czynnym, o ile tożsamość tego towaru zostanie dodatkowo w sposób niewątpliwy stwierdzona i zabezpieczona. Podanie o dodatkowe zastosowanie w tych przypadkach odprawy warunkowej powinno być wniesione w ciągu 3 miesięcy od daty uiszczenia należności celnych. Zwrot należności celnych uiszczonych przez stronę przy ostatecznej odprawie następuje dopiero po przerobieniu towaru w obrocie uszlachetniającym czynnym i następnie wywiezieniu go za granicę lub złożeniu do składu celnego w wyznaczonym terminie.";

35) § 72 i jego tytuł otrzymują brzmienie:

„Zasady likwidowania warunkowej odprawy przywozowej towarów poza powrotnym wywozem za granicę i złożeniem do składu celnego.

§ 72. 1) Warunkowa odprawa przywozowa opakowań może być zlikwidowana poza powrotnym ich wywozem za granicę lub złożeniem do składu celnego również przez zniszczenie tych opakowań pod dozorem celnym lub przerobienie pod tymże dozorem na towar wolny od cła. Zniszczenie opakowań lub przerobienie ich na towar wolny od cła następuje staraniem i na koszt strony.

2) Pozwoleń na zlikwidowanie warunkowej odprawy przywozowej opakowań w sposób przewidziany w ust. 1) udziela władza celna, która wydała pozwolenie na warunkową odprawę. Wniosek o udzielenie takiego pozwolenia powinien być złożony przez stronę przed upływem terminu wyznaczonego do powrotnego wywozu opakowań.

3) O dokonanym zniszczeniu lub przerobieniu opakowań powinien być sporządzony protokół urzędowy w dwóch egzemplarzach, z których jeden otrzymuje strona, a drugi służy urzędowi celnemu za podstawę do zwrotu zabezpieczenia celnego.

4) W przypadkach wyjątkowych Ministerstwo Skarbu może zezwolić na zlikwidowanie w sposób przewidziany w ust. 1) warunkowej odprawy przywozowej i innych towarów. W tych przypadkach Ministerstwo Skarbu może zezwolić na zlikwidowanie warunkowej odprawy przywozowej towarów również przez zrzeczenie się ich na rzecz Skarbu Państwa.";

36) w § 78 ust. 5) otrzymuje brzmienie:

„5) Etykiety, rysunki, pieczątki itp., nadsyłane przez zagranicznych odbiorców towaru krajowego pod adresem firm produkujących na eksport i służące do oznaczenia towarów w celu łatwiejszego ich zbytu za granicą, mogą być odprawiane warunkowo, bez względu na to skąd pochodzą, za każdorazowym zaświadczeniem izby przemysłowo-handlowej, stwierdzającym konieczność przywozu. Zabezpieczenia wartości warunkowo odprawionych etykiet, rysunków, pieczątek itp. nie pobiera się.";

37) w § 90 ust. 3) otrzymuje brzmienie:

„3) Ważność pozwoleń udzielanych na przywóz towarów w obrocie uszlachetniającym czynnym nie może przekraczać w zasadzie jednego roku. Odnowienie takiego pozwolenia na następny okres wymaga złożenia ponownego podania. Na obrót uszlachetniający czynny niektórymi towarami mogą być udzielane firmom godnym zaufania pozwolenia bezterminowe. W pozwoleniach bezterminowych określa się w przybliżeniu ilości poszczególnych towarów, jakie mogą być corocznie sprowadzane z zagranicy. Pozwolenie bezterminowe może być w każdym czasie cofnięte bez podania powodów za trzymiesięcznym wypowiedzeniem. Bez wypowiedzenia pozwolenie takie może być cofnięte tylko w przypadkach przewidzianych w § 60 ust. 2. Pozwolenie bezterminowe traci swą ważność,

jeżeli firma w ciągu jednego roku od daty jego wydania nie sprowadziła z zagranicy na zasadzie tego pozwolenia żadnej partii towaru.";

38) w § 100 w ust. 2) pkt b) otrzymuje brzmienie:

„b) z granicznego urzędu celnego do wewnętrznego lub innego granicznego urzędu celnego, na wniosek strony, zagranicznych towarów nieoclonych a w szczególności, gdy urząd celny nie jest upoważniony do odprawy danego towaru;";

39) w § 104 ust. 9) i 11) otrzymują brzmienie:

„9) Jeżeli obliczenie należności było dokonane według zasad przewidzianych w ust. 5) i 6), a przedsiębiorstwo przewozowe przedstawi Dyrekcji Ceł w ciągu 4 miesięcy od daty otrzymania wezwania (ust. 8) oryginalną fakturę towarową lub jej odpis poświadczony przez wystawcę, na której podstawie byłoby możliwe dokładne określenie przypadających od przesyłki należności celnych i innych, Dyrekcja Ceł może zmienić pierwotne obliczenie i ustalić należności według właściwych pozycji taryfy celnej i wagi. Faktura towarowa lub jej odpis poświadczony przez wystawcę powinna być przedstawiona Dyrekcji Ceł za pośrednictwem urzędu celnego, który wystosował wezwanie płatnicze. W przypadku gdy do niedostarczonego towaru mogłyby być przy ostatecznej jego odprawie przywozowej zastosowane stawki konwencyjne, obliczenie należności celnych według takich stawek może być dokonane po przedstawieniu przez przedsiębiorstwo przewozowe, niezależnie od faktury, prawidłowo wystawionego świadectwa pochodzenia.

11) Wymierzone należności celne i inne powinny być uiszczone przez przedsiębiorstwo przewozowe w ciągu 4 miesięcy od daty otrzymania wezwania urzędu celnego o uiszczenie tych należności (ust. 8), a w przypadkach skorzystania przez przedsiębiorstwo przewozowe z uprawnień wynikających z ust. 9) i 10) niniejszego paragrafu — w ciągu 30 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Dyrekcji Ceł względnie w ciągu 30 dni od dnia otrzymania decyzji Ministerstwa Skarbu.";

40) w § 114 ust. 6) i 8) otrzymują brzmienie:

„6) Przedsiębiorstwo, które uzyskało koncesję, obowiązane jest uruchomić skład celny w ciągu jednego roku od daty wydania koncesji. W razie nieuruchomienia składu w tym okresie koncesja traci swą ważność. Przedsiębiorstwo obowiązane jest zawiadamiać Ministerstwo Skarbu o wszelkich zmianach w rejestrze handlowym dotyczących jego przedsiębiorstwa. Zmiana osób wchodzących w skład spółek jawnej i komandytowej, zaś w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością zmiana osób w zarządzie spółki, powodują wygaśnięcie koncesji, jeżeli zmiany te zostały dokonane bez uprzedniego zezwolenia Ministerstwa Skarbu.

8) W przypadku wygaśnięcia lub cofnięcia koncesji lub nieprzedłużenia jej ważności albo też likwidacji składu przez przedsiębiorstwo, obowiązane jest ono przewieźć towary pod dozorem celnym do innego publicznego składu celnego lub też spowodować ich oclenie albo wywiezienie z powrotem za granicę. Do wykonania tego obowiązku wyznacza się przedsiębiorstwu odpowiedni termin. W razie niewykonania likwidacji składu w wyznaczonym terminie przewóz towarów do innego składu zarządza Dyrekcja Ceł na koszt przedsiębiorstwa.";

41) w § 116 ust. 7) otrzymuje brzmienie:

„7) Publiczny skład celny potwierdza na wszystkich egzemplarzach zgłoszenia przyjęcie towaru na skład, po czym potwierdzenie zgłoszenia na skład urząd celny wydaje stronie za pokwitowaniem. W przypadkach gdy wydane stronie potwierdzenie zgłoszenia na skład opiewa na większą partię towaru, strona może za zgodą urzędu celnego wymienić takie potwierdzenie w urzędzie celnym na odpowiednią ilość wyciągów z niego, które powinny być przedstawione przez stronę urzędowi celnemu w trzech jednobrzmiących egzemplarzach. Ogólna ilość towarów wyszczególnionych we wszystkich wyciągach powinna być zgodna z ilością towarów objętych potwierdzeniem zgłoszenia na skład. Potwierdzenie zgłoszenia na skład względnie wyciągi z niego mogą być indosowane (art. 64 ust. 1); indos ten dotyczy wyłącznie uprawnienia do występowania w charakterze strony w myśl prawa celnego.";

42) w § 117 po ust. 1) dodaje się nowy ust. 1a) w brzmieniu:

„1a) Przedsiębiorca składowy obowiązany jest jednocześnie z uruchomieniem składu celnego dostarczyć do dyspozycji urzędu celnego mieszkań dla funkcjonariuszów celnych, wyznaczonych do sprawowania kontroli celnej w składzie. Mieszkanie dla urzędnika celnego powinno składać się co najmniej z dwóch pokojów z kuchnią, a dla dozorcy celnego — z jednego pokoju z kuchnią. Zamiast dostarczenia mieszkań przedsiębiorca składowy może wpłacać miesięcznie odpowiedni ekwiwalent w gotówce, ustalany dla poszczególnych przypadków przez Ministerstwo Skarbu. Ustalony ekwiwalent pieniężny przedsiębiorca składowy obowiązany jest wpłacać do kasy urzędu celnego z góry najpóźniej do dnia 8 każdego miesiąca.";

43) § 121 otrzymuje brzmienie:

„§ 121. Ustalony w art. 68 ust. 1 trzyletni okres przechowywania towarów w publicznym składzie celnym może być na pisemny wniosek stron przedłużony przez urząd celny na jeden rok; na następny okres roczny może przedłużyć przechowanie towarów Dyrekcja Ceł; Minister-

stwo Skarbu może zezwalać na przedłużenie przechowania towarów na dalszy okres.";

44) w § 122 po ust. 2) dodaje się nowy ust. 3) w brzmieniu:

„3) Przy odprawie towarów, poddanych w składzie celnym przemianom wymienionym w art. 66 ust. 2, na wymierzenie cła według stanu, w jakim towary te znajdują się w czasie rewizji przeprowadzonej celem dokonania odprawy (art. 69 ust. 5), wymagane jest zezwolenie Ministerstwa Skarbu.";

45) w § 123 wprowadza się zmiany następujące:

a) po ust. 2) dodaje się nowy ust. 2a) w brzmieniu:

„2a) W razie uwzględnienia prośby o wydanie koncesji przedsiębiorca powinien złożyć tytułem gwarancji wykonania warunków koncesji zabezpieczenie, w wysokości ustalanej przez Ministerstwo Skarbu indywidualnie dla każdego prywatnego składu celnego, w zależności od pojemności składu i rodzaju towarów, dla których skład jest przeznaczony.",

b) ust. 3) otrzymuje brzmienie:

„3) Koncesję wydaje się na okres 3 lat. Na wniosek składnika złożony na 3 miesiące przed upływem okresu ważności koncesji może być ona przedłużana przez Ministerstwo Skarbu na dalsze okresy trzyletnie. Przedsiębiorstwo, które uzyskało koncesję, obowiązane jest uruchomić skład celny w ciągu 3 miesięcy od daty wydania koncesji. W razie nieuruchomienia składu w tym okresie koncesja traci swą ważność. Przedsiębiorstwo obowiązane jest zawiadamiać Ministerstwo Skarbu o wszelkich zmianach w rejestrze handlowym dotyczących jego przedsiębiorstwa. Zmiana osób wchodzących w skład spółek jawnej i komandytowej, zaś w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością zmiana osób w zarządzie spółki, powodują wygaśnięcie koncesji, jeżeli zmiany te zostały dokonane bez uprzedniego zezwolenia Ministerstwa Skarbu. Przepisy § 114 ust. 7) i 8) mają analogiczne zastosowanie.",

c) ust. 5) otrzymuje brzmienie:

„5) Ustalony w art. 71 ust. 4 dwuletni okres przechowywania towarów w prywatnym składzie celnym może być na pisemny wniosek strony przedłużony przez urząd celny na jeden rok; na następny okres roczny może przedłużyć przechowanie towarów Dyrekcja Ceł; Ministerstwo Skarbu może zezwalać na przedłużenie przechowania towarów na dalszy okres.";

46) § 125 otrzymuje brzmienie:

„§ 125. 1) Zwolnienie od cła towarów zwróconych z zagranicy może nastąpić na wniosek eksportera pod warunkiem udowodnienia w sposób niewątpliwy, że towary te zostały wywiezione z kraju, że za granicą nie weszły do wolnego obrotu i że przed wywiezieniem za granicę znajdowały się w kraju w wolnym obrocie.

2) Jako dowód, że zwrócone towary nie weszły za granicą do wolnego obrotu, może służyć poświadczenie zagranicznego urzędu celnego lub publicznego przedsiębiorstwa przewozowego.

3) Towary, które weszły za granicą do wolnego obrotu, mogą być przy powrotnym przywozie do kraju zwolnione od cła na wniosek eksportera w zasadzie tylko wówczas, gdy powrotny przywóz nastąpił przed upływem jednego roku od dnia wywozu. Towary, które weszły za granicą do wolnego obrotu i zostały przywiezione z powrotem do kraju po upływie jednego roku od dnia wywozu, mogą być zwolnione od cła tylko w przypadkach wyjątkowych, gdy za zwolnieniem przemawiają poważne względy słuszności.

4) Przepisy ust. 1) i 2) niniejszego paragrafu mają zastosowanie również do towarów wywiezionych za granicę omyłkowo.

5) Towary, które były wywiezione za granicę ze zwolnieniem od opłat monopolowych i podatków pośrednich, mogą być zwolnione od cła przy powrotnym przywozie z zachowaniem jednak przepisów o opłatach monopolowych i podatkach pośrednich.";

47) § 126 otrzymuje brzmienie:

„§ 126. 1) O zwolnieniu od cła przywożonych z powrotem z zagranicy towarów krajowych, przy których wywozie strona korzystała z pomocy finansowej stosowanej przez Państwo, decyduje Ministerstwo Skarbu. Również Ministerstwo Skarbu decyduje o zwolnieniu od cła w przypadkach, gdy powrotny przywóz towarów, które weszły za granicą do wolnego obrotu, następuje po upływie jednego roku od dnia wywozu (§ 125 ust. 3), chociażby towary te nie korzystały przy wywozie z pomocy finansowej.

2) Przywożone z powrotem z zagranicy towary, które nie weszły za granicą do wolnego obrotu, z wyjątkiem towarów, przy których wywozie strona korzystała z pomocy finansowej, mogą zwalniać od cła urzędy celne, jeżeli towar został zwrócony w ciągu jednego roku od dnia wywozu. Również urzędy celne zwalniają od cła we własnym zakresie krajowe towary w ruchu podróżnych i w małym ruchu granicznym, chociażby były w wolnym obrocie za granicą, jeżeli nie ma wątpliwości, że towary te są pochodzenia krajowego. Ministerstwo Skarbu może ponadto upoważnić urzędy celne I klasy do zwalniania od cła we własnym zakresie drobnych zwrotnych przesyłek, które bądź korzystały przy wywozie z pomocy finansowej, bądź też weszły za granicą do wolnego obrotu.

3) W innych przypadkach poza wymienionymi w ust. 1) i 2) mogą zwalniać od cła zwrotne towary Dyrekcje Ceł.

4) Pozwolenie na zwolnienie od cła towarów zwrotnych, od których przy wywozie uiszczono cło wywozowe, jest jednocześnie pozwoleniem na zwrot cła wywozowego.";

48) w § 127 wprowadza się zmiany następujące:

a) ust. 1) otrzymuje brzmienie:

„1) Zgłoszenie towarów przy powrotnym przywozie z zagranicy następuje na piśmie na formularzu według wzoru Nr 7, z wyjątkiem powrotnego przywozu towarów krajowych w ruchu podróżnych i małym ruchu granicznym, w których to przypadkach ma zastosowanie zgłoszenie ustne.",

b) po ust. 3) dodaje się nowy ust. 4) w brzmieniu:

„4) Gdy przy wywozie towaru za granicę strona uzyskała osobne zaświadczenie wywozu krajowego opakowania (§ 80 ust. 1), to w razie powrotnego przywozu do kraju wywiezionego towaru obowiązana jest zwrócić takie zaświadczenie jednocześnie ze zgłoszeniem zwrotnego towaru do odprawy przywozowej.";

49) w § 128 ust. 2) otrzymuje brzmienie:

„2) Towary zwrócone z zagranicy urząd celny poddaje rewizji zewnętrznej i wewnętrznej celem stwierdzenia ich tożsamości z towarami wywiezionymi z wolnego obrotu w kraju.";

50) w § 129 wprowadza się zmiany następujące:

a) ust. 4) i 7) otrzymują brzmienie:

„4) Pozwolenia na wywóz towarów pozostających pod kontrolą urzędu celnego udziela urząd celny we własnym zakresie. Jeżeli należności celne zostały uiszczone, podlegają one zwrotowi po wywiezieniu towaru.

7) Pozwoleń na powrotny wywóz według ust. 6) pp. a) i b) udzielają Dyrekcje Ceł, a według ust. 6) p. c) — Ministerstwo Skarbu, przy czym w przypadkach oznaczonych pod pp. a) i c) wniosek o powrotny wywóz powinien być złożony w ciągu 3 miesięcy, licząc od dnia uiszczenia należności celnych, a w przypadku oznaczonym pod p. b) — w ciągu miesiąca, licząc od dnia uiszczenia należności celnych.",

b) po ust. 7) dodaje się nowy ust. 7a) w brzmieniu:

„7a) Gdy sprowadzony towar miał wady ukryte, które mogły wyjść na jaw dopiero po dłuższym jego używaniu, pozwolenie na powrotny wywóz może być udzielone również na skutek wniosku złożonego po upływie 3-miesięcznego terminu, ustalonego w ust. 7). W tych przypadkach o udzieleniu pozwolenia na powrotny wywóz decyduje Ministerstwo Skarbu.";

51) w § 142 ust. 2) otrzymuje brzmienie:

„2) Wymierzone od przesyłek należności celne i inne (art. 43 ust. 3) zarząd pocztowy uiszcza zarządowi celnemu. Adresaci wpłacają wymierzone należności celne i inne zarządowi pocztowemu przy odbiorze przesyłek. Przypadki, w których adresaci wpłacają wymierzone należności celne i inne bezpośrednio do kasy urzędu celnego, określa instrukcja pocztowo-celna.";

52) w § 144 po ust. 1) dodaje się nowy ust. 1a) w brzmieniu:

„1a) Należności celne, wymierzone od przesyłek wywożonych za granicę, nadawca wpłaca zarządowi pocztowemu przy nadawaniu przesyłek do wywozu. Należności te zarząd pocztowy wpłaca zarządowi celnemu. Przypadki, w których nadawcy wpłacają wymierzone należności celne bezpośrednio do kasy urzędu celnego, określa instrukcja pocztowo-celna.";

53) w § 152 ust. 4) otrzymuje brzmienie:

„4) Dyrekcje Ceł mogą zarządzić, aby statki do pewnej pojemności lub nośności, znajdujące się na wodach granicznych, pozostawały w porze nocnej lub podczas ich nieużywania pod zamknięciem uniemożliwiającym ich uruchomienie lub pod specjalnym dozorem celnym.";

54) w § 165 w ust. 4) dodaje się na końcu nowe zdanie w brzmieniu:

„Przepisy art. 65 ust. 2) i § 117 ust. 2) — 5) mają zastosowanie.";

55) w § 208 wprowadza się zmiany następujące:

a) w ust. 1) dodaje się na końcu nowe zdanie w brzmieniu:

„Na przekazanie towarów po upływie tego okresu mogą zezwalać w przypadkach zasługujących na uwzględnienie Dyrekcje Ceł.",

b) w ust. 4) skreśla się wyrazy: „do Ministerstwa Skarbu";

56) w § 209 ust. 1) i 2) otrzymują brzmienie:

„1) W przypadkach, gdy odprawione warunkowo towary nie zostały w ustalonym terminie przywiezione z zagranicy lub wywiezione za granicę, pobiera się odsetki (karę) za zwłokę (art. 117), począwszy od dnia dokonania warunkowej odprawy, w wysokości 0,75% miesięcznie od wymierzonych należności celnych.

2) Obowiązek płacenia odsetek za zwłokę ciąży na osobie, która zobowiązana jest do uiszczenia należności celnych i innych za warunkowo odprawione towary.";

57) w § 210 ust. 2) otrzymuje brzmienie:

„2) Na wniosek strony, złożony najpóźniej w przeddzień przetargu, Urząd Celny może odroczyć sprzedaż towarów na okres do 6 miesięcy od daty, w której należności celne powinny być uiszczone. Na odroczenie sprzedaży na dalsze 6 miesięcy mogą zezwalać Dyrekcje Ceł. W przypadkach wyjątkowych Ministerstwo Skarbu może zezwolić na odroczenie sprzedaży na dalszy okres czasu. Towary, których sprzedaż odroczono, mogą być przechowywane przez czas odroczenia w magazynach lub składach celnych.";

58) w § 211 wprowadza się zmiany następujące:

a) ust. 1) otrzymuje brzmienie:

„1) Od niedoborów celnych nie uiszczonych przez stronę w ciągu 30 dni po dniu doręczenia jej wezwania płatniczego pobiera się po upływie tego okresu odsetki (karę) za zwłokę (art. 121 ust. 4) w wysokości 0,75% miesięcznie od niedobranej sumy należności celnych.",

b) po ust. 1) dodaje się nowy ust. 1a) w brzmieniu:

„1a) W razie zmiany wezwania płatniczego, wyrażającej się w obniżeniu lub podwyższeniu wykazanej w wezwaniu kwoty niedoboru, odsetki za zwłokę pobiera się:

a) przy obniżeniu kwoty niedoboru — od obniżonej kwoty za czas, licząc od upływu 30-dniowego terminu po dniu doręczenia stronie pierwotnego wezwania płatniczego,

b) przy podwyższeniu kwoty niedoboru — od podwyższonej kwoty niedoboru za czas, licząc od upływu 30 dni po dniu doręczenia stronie sprostowania wezwania płatniczego, do tego zaś czasu — od kwoty niedoboru wykazanego w pierwotnym wezwaniu.";

59) w § 214 ust. 2) i 3) otrzymują brzmienie:

„2) O umorzeniu należności i niedoborów celnych w wysokości ponad 1 zł do 500 zł decydują Dyrekcje Ceł.

3) Sprawy umorzenia należności i niedoborów celnych, których wysokość przekracza 500 zł, powinny być przedstawione do decyzji Ministerstwa Skarbu wraz z wynikiem przeprowadzonego dochodzenia i wnioskiem Dyrekcji Ceł.";

60) w § 228 wprowadza się zmiany następujące:

a) w ust. 4) pkt c) otrzymuje brzmienie:

„c) ciała sypkie i płynne powinny być wysyłane w naczyniach blaszanych lub szklanych, o wadze nie mniej jak 150 — 200 g; spirytus i napoje, zawierające alkohol, w ilości nie mniej niż 400 cm^3, inne płyny zawierające alkohol w ilości nie mniej niż 50 cm^3; naczynia powinny być zamknięte i zapieczętowane lakiem; do naczyń przymocowuje się kartki w sposób wskazany w ust. 3);",

b) w ust. 5) dodaje się na końcu nowe zdanie w brzmieniu:

„Strona nie może rościć pretensji do Skarbu Państwa z powodu zużycia próbek do celów badania towarów.";

61) W załączniku I do § 5 ust. 4) „Zakres uprawnień urzędów celnych II klasy do odprawy celnej przywozowej" dodaje się po pkt 6) nowy pkt 7) w brzmieniu:

„7) W przypadkach, gdy chodzi o towary przeznaczone do własnego użytku osób lub przedsiębiorstw, Ministerstwo Skarbu może zezwalać na odprawę przez urzędy celne II kl. również innych towarów niż wymienione w tabeli oraz na niestosowanie do towarów, objętych tabelą, ograniczeń przewidzianych w pkt 2 lit. a). Warunki ustalone w pkt 6 mają zastosowanie.";

62) Załącznik V do § 48 ust. 5), zawierający wykaz danych, które mogą być pominięte przy szczegółowym zgłoszeniu towarów do odprawy celnej przywozowej, uzupełnia się przez dodanie po pozycji 59 taryfy celnej — pozycji 60 p. 2 uwaga 1 w brzmieniu:

„60 p. 2 uwaga 1 banany bez wskazania liter,".

§ 2. Przy powrotnym wywozie towarów, odprawionych w czynnym obrocie uszlachetniającym i reparacyjnym przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia oraz przy powrotnym przywozie towarów, odprawionych w biernym obrocie uszlachetniającym i reparacyjnym przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, opłaty manipulacyjne pobiera się według norm dotychczas obowiązujących.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1939 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 grudnia 1938 r. Nr 95, poz. 641).

780

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 listopada 1938 r.

wydane: co do § 6 w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a co do §§ 11 i 35 w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wojskowych; nadto co do §§ 2 — 5, 7 — 20 oraz 22 — 24 przez Ministrów: Przemysłu i Handlu, Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Komunikacji, a co do §§ 54 — 72 przez Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości — w celu wykonania ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych.

Na podstawie art. 1 ust. (3), art. 2 ust. (2), art. 4 ust. (2), art. 6 ust. (4), art. 10 ust. (1), art. 11, art. 14 ust. (1), art. 15 ust. (2), art. 16 ust. (2), art. 19 ust. (3), art. 20 ust. (3), art. 23 ust. (3), oraz art. 32 i 47 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Wyraz „ustawa" w odpowiednich przypadkach, używany bez bliższego określenia w rozporządzeniu niniejszym, oznacza ustawę z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224).

(2) Wyrazy „ustawa o podatku dochodowym" w odpowiednich przypadkach, używane w rozporządzeniu niniejszym, oznaczają ustawę o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) w brzmieniu ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 226).

(3) Wyrazy „ordynacja podatkowa" w odpowiednich przypadkach, używane w rozporządzeniu niniejszym, oznaczają ustawę z dnia 15 marca 1934 r. zawierającą ordynację podatkową (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) w brzmieniu zmienionym ustawą z dnia 11 stycznia 1938 r. o doręczaniu pism urzędowych przez gminy (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 16).

(4) Skrót u. o. s. oznacza ustawę z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404).

(5) Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają przepisy ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224).

(6) Paragrafy powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają przepisy rozporządzenia niniejszego.

(7) Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o izbie skarbowej, odnosi się to również do Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego.

Do art. 1 ust. (1).

§ 2. Jeżeli w celu założenia przedsiębiorstwa w Centralnym Okręgu Przemysłowym ma być utworzona osoba prawna w postaci spółki akcyjnej, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółdzielni, mogą ubiegać się dla niej o ulgi przed jej wpisaniem do rejestru założyciele projektowanej spółki akcyjnej, spólnicy przyszłej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub pierwsi członkowie przyszłej spółdzielni.

Do art. 1 ust. (1), art. 9 i 16 ust. (1).

§ 3. (1) Przez założenie przedsiębiorstwa rozumie się: a) utworzenie nowego samoistnego zakładu, b) założenie oddziału (filii) już istniejącego zakładu.

(2) Przeniesienie już istniejącego przedsiębiorstwa na obszar Centralnego Okręgu Przemysłowego lub województw wschodnich nie stanowi założenia przedsiębiorstwa na tych obszarach, a tym samym w stosunku do tych przedsiębiorstw ulgi nie służą.

Do art. 1 ust. (2) i art. 6 ust. (1) i (2).

§ 4. (1) Podanie o przyznanie ulg powinno zawierać:

1) imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania osoby fizycznej lub firmę (nazwę) i siedzibę osoby prawnej, ubiegających się o ulgi, a w przypadku przewidzianym w § 2 imiona, nazwiska i miejsce zamieszkania osób, wymienionych w tym przepisie oraz firmę (nazwę) i przyszłą siedzibę osoby prawnej, która ma być utworzona,

2) określenie rodzaju przedsiębiorstwa, które ma być założone lub powiększone,

3) wymienienie miejscowości, w której przedsiębiorstwo ma być założone lub w której przedsiębiorstwo już istniejące się znajduje,

4) szczegółowy opis zamierzonych nakładów i ich kosztorys,

5) zdolność produkcyjną i ilość zamierzonej produkcji,

6) projektowane źródło uzyskania kapitału, potrzebnego do założenia bądź powiększenia przedsiębiorstwa,

7) zobowiązanie założenia lub powiększenia przedsiębiorstwa i zorganizowania w nim na

sposób fabryczny wytwórczości lub działalności w ciągu lat trzech od daty ogłoszenia w Monitorze Polskim decyzji, stwierdzającej prawo do ulg.

(2) Osoby, które mają zamiar powiększyć przedsiębiorstwa już istniejące obowiązane są ponadto w tym podaniu:

1) opisać urządzenia już istniejące,

2) określić zdolność produkcyjną dotychczasową,

3) wymienić jakość i ilość dotychczasowej produkcji i ilość zatrudnionych przy niej robotników, oraz

4) jeżeli przedsiębiorstwo jest spółką handlową — przedstawić ostatni, zatwierdzony przez władze spółki, bilans przedsiębiorstwa, skład osobowy władz przedsiębiorstwa i wyjaśnić, w czyim ręku znajduje się kapitał przedsiębiorstwa; co do spółek akcyjnych wskazać należy, w czyich rękach znajdował się w czasie ostatniego walnego zgromadzenia kapitał akcyjny, reprezentowany na tym zgromadzeniu.

(3) Do podania należy załączyć:

1) trzy odpisy podania,

2) jeżeli o ulgi ubiega się kupiec rejestrowy — wyciąg z rejestru handlowego; nadto spółka handlowa, z wyjątkiem spółki akcyjnej i spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, powinna załączyć uwierzytelniony odpis dokumentu, na którym opiera się jej ustrój (np. odpis umowy o zawiązanie spółki).

§ 5. (1) Nabycie prawa do ulg przez milczenie władzy (art. 1 ust. (2) zdanie drugie) następuje tylko wówczas, gdy treść podania jest zgodna z ustawą. Jeżeli treść podania nie jest zgodna z ustawą (np. podanie dotyczy przedsiębiorstwa nie wymienionego w art. 2, obszaru innego niż przewidziany w art. 3, albo też ulg nie przewidzianych w art. 4), nabycie prawa do ulg przez milczenie władzy nie następuje.

(2) Nabycie prawa do ulg w trybie przewidzianym w art. 1 ust. (2) zdanie drugie (przez milczenie władzy) stwierdza na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu Minister Skarbu w decyzji, którą ogłasza w Monitorze Polskim.

(3) Bieg trzymiesięcznego terminu przewidzianego w art. 1 ust. (2) zdanie drugie, rozpoczyna się z dniem, w którym podanie wpłynęło do Ministerstwa Przemysłu i Handlu i kończy się w dniu, odpowiadającym datą początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było, w ostatnim dniu tegoż miesiąca.

Do art. 1 ust. (3).

§ 6. (1) Jako pomocnicze dla przemysłu fabrycznego ustala się rzemiosła następujące: 1) bednarstwo, 2) kołodziejstwo, 3) stolarstwo karoseryjne i modelarskie, 4) kowalstwo, 5) kotlarstwo, 6) mosiężnictwo, 7) ślusarstwo, 8) ślusarstwo precyzyjne (mechanictwo), 9) ślusarstwo samochodowe, 10) tokarstwo maszynowe, 11) wyrób szkieł i narzędzi optycznych, 12) powroźnictwo, 13) szczotkarstwo, 14) cholewkarstwo, 15) blacharstwo z wyjątkiem budowlanego, 16) elektrotechnikę samochodową (instalacyjno-reparacyjną), 17) spawalnictwo, 18) drykierstwo i 19) reparację pneumatyków.

(2) Osobom, które na obszarze Centralnego Okręgu Przemysłowego założą przedsiębiorstwa rzemieślnicze, wymienione w ust. (1) albo takież przedsiębiorstwa rzemieślnicze, istniejące już na tym obszarze, powiększą, służy jedynie ulga, przewidziana w art. 4 ust. (1) pkt 1). Ulga ta służy tym osobom z samego prawa w stosunku do inwestycji dokonanych w okresie od dnia 15 kwietnia 1938 r. do dnia 31 grudnia 1942 r., pod warunkiem posługiwania się siłą motoryczną oraz prowadzenia prawidłowych ksiąg w rozumieniu art. 81 ordynacji podatkowej.

(3) W zakresie rozmiaru ulg w podatku dochodowym i trybu ich stosowania stosuje się odpowiednio przepisy art. 5 ust. (1), art. 21 ust. (3) i (5), art. 22 i art. 23 ust. (1) i (3) oraz wydane na ich podstawie przepisy rozporządzenia niniejszego.

Do art. 2 ust. (1) pkt 1).

§ 7. Za zakład elektryczny uważa się zgodnie z art. 6 ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 17, poz. 98) urządzenie służące do wytwarzania, przetwarzania, przesyłania lub rozdzielania energii elektrycznej.

Do art. 2 ust. (1) pkt 2).

§ 8. Warunek ujęty w wyrazy „gazowni produkujących ponad 500.000 m^3 gazu świetlnego rocznie" jest spełniony już przez to, że gazownia posiada zdolność produkowania ponad 500.000 m^3 gazu świetlnego rocznie.

Do art. 2 ust. (1) pkt 19) i art. 17.

§ 9. Za stalownie uważa się zakłady hutnicze produkujące wszelkiego rodzaju stal w piecach hutniczych systemem martenowskim, thomasowskim lub bessemerowskim, bądź w piecach tyglowych lub elektrycznych.

Do art. 2 ust. (1) pkt 36).

§ 10. Za wytwórnie włókiennicze uważa się zakłady wytwarzające lub przetwarzające wszelkie surowce włókiennicze prócz juty, siza-

lu i manilli, na półfabrykaty i gotowe wyroby włókiennicze oraz zakłady służące do uszlachetniania tych surowców.

Do art. 2 ust. (2).

§ 11. Wykaz przedsiębiorstw ustalony w art. 2 ust. (1) uzupełnia się wytwórniami kazeiny włókienniczej.

Do art. 4, 10, 14, 18 i 21 ust. (4).

§ 12. Prawo potrącenia kosztów inwestycji z dochodu podatkowego, przewidziane w art. 4 ust. (1) pkt 1), art. 10, 14 ust. (1) pkt 1) i art. 18, służy tylko tym osobom prawnym, które istniały i posiadały źródła dochodu przed założeniem przedsiębiorstw, wymienionych w rozdziałach I — IV ustawy. Nie służy ono natomiast tym osobom prawnym, które dopiero będą tworzone w okresie obowiązywania ustawy celem prowadzenia tych przedsiębiorstw i dla których te przedsiębiorstwa będą pierwszym źródłem dochodu. Prawo do ulg pozostałych, przewidzianych w art. 4 ust. (1) pkt 2) — 7), art. 4 ust. (2), art. 14 ust. (1) pkt 2) oraz w art. 15 i 19, służy wszystkim osobom prawnym, wymienionym zarówno w zdaniu pierwszym, jak i w zdaniu drugim paragrafu niniejszego.

Do art. 4 ust. (1) pkt 1).

§ 13. Prawo potrącenia z dochodu podatkowego kosztów nabycia gruntów oraz kosztów nakładów, przewidzianych w art. 4 ust. (1) pkt 1), służy o tyle, o ile nabycie gruntów nastąpiło lub nakłady poczyniono najwcześniej dnia 15 kwietnia 1938 r., a najpóźniej w dniu upływu terminu trzyletniego, zakreślonego w art. 1 ust. (2).

Do art. 4 ust. (1) pkt 1), art. 10 i 18.

§ 14. (1) Przez „wzniesienie budynków i innych budowli" należy rozumieć całokształt czynności potrzebnych do powstania budynku bądź innej budowli. Nie można więc potrącić kosztów przebudowy budynku bądź innej budowli.

(2) Przez dobudowę rozumie się przybudowę lub nadbudowę.

(3) Przez koszty nabycia maszyn i urządzeń rozumie się również koszty transportu, cła itp. koszty, związane z wejściem w posiadanie tych maszyn i urządzeń.

(4) Założenie lub powiększenie przedsiębiorstwa w nieruchomości dzierżawionej, w budynkach lub innych budowlach nabytych, albo przy użyciu częściowo maszyn lub urządzeń używanych, nie pozbawia osoby interesowanej w całości prawa do ulg. W tym przypadku osoba interesowana nie może jedynie potrącić z dochodu podatkowego, w szczególności, kosztów nabycia budynków lub innych budowli oraz kosztów nabycia i zainstalowania maszyn lub urządzeń używanych; służy jej natomiast prawo potrącenia kosztów nabycia i zainstalowania maszyn i urządzeń nowych (nieużywanych) oraz prawo do ulg, wymienionych w pozostałych punktach art. 4 ust. (1) lub w art. 19.

Do art. 4 ust. (1) pkt 2).

§ 15. Ulga, przewidziana w art. 4 ust. (1) pkt 2), służy tylko wówczas, gdy osoba, która uzyskała prawo do ulg, przedsięwzięła całokształt czynności, potrzebnych do powstania budynku, w terminie, przewidzianym w § 13.

Do art. 4 ust. (1) pkt 3) i art. 6 ust. (3) i (4).

§ 16. (1) Ulgi przewidziane w art. 4 ust. (1) pkt 3) służą pismom wymienionym w powołanym przepisie tylko w razie sporządzenia ich nie wcześniej, niż w dniu 15 kwietnia 1938 r. (art. 48).

(2) Celem uzyskania dla pisma poszczególnego ulgi w myśl art. 4 ust. (1) pkt 3) lit. a), dotyczącej umowy o zawiązanie spółki bądź uchwały lub umowy o powiększenie kapitału zakładowego (art. 102 lub 105 u. o. s.), należy w podaniu wymienionym w § 4 bądź w podaniu oddzielnym, wniesionym do Ministerstwa Przemysłu i Handlu (przed ogłoszeniem lub po ogłoszeniu w Monitorze Polskim w myśl art. 6 ust. (2) decyzji o nabyciu prawa do ulg), podać, czy cały kapitał zakładowy (przy zawiązaniu spółki) bądź cała kwota, o którą kapitał zakładowy ma być powiększony, czy tylko część, mianowicie w jakiej kwocie, są przeznaczone: a) na nabycie gruntów potrzebnych do powstania bądź powiększenia przedsiębiorstwa, b) na pokrycie kosztów następujących nakładów potrzebnych do powstania bądź powiększenia przedsiębiorstwa: wzniesienia budynków i innych budowli (z wyjątkiem domów mieszkalnych), dobudowy do już istniejących budynków (niemieszkalnych) i innych budowli, nabycia i zainstalowania nowych (nieużywanych) maszyn i urządzeń, c) na nabycie prawa wydobywania ciał kopalnych (w szczególności też drogą dzierżawy lub przelewu praw dzierżawnych), jeżeli to prawo jest potrzebne do prowadzenia przedsiębiorstwa górniczego (art. 2 ust. (1) pkt 29)); powyższe dane wymienione w podaniu należy szczegółowo umotywować. Minister Skarbu na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu ustala, czy i w jakiej mierze kapitał zakładowy jest przeznaczony na cele wymienione w zdaniu poprzedzającym.

(3) Celem uzyskania dla pisma poszczególnego ulgi w myśl art. 4 ust. (1) pkt 3) lit. b), dotyczącej umowy o nabycie nieruchomości (art. 12

u. o. s.), należy zwrócić się w zasadzie do urzędu wojewódzkiego jako do władzy przemysłowej drugiej instancji (art. 132 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) o zaświadczenie, że zamierzone (bądź już dokonane) nabycie nieruchomości jest potrzebne do powstania lub powiększenia przedsiębiorstwa. Jeżeli jednak chodzi o przedsiębiorstwo górnicze (art. 2 ust. (1) pkt 29)), należy o zaświadczenie określone w zdaniu poprzedzającym zwrócić się do wyższego urzędu górniczego; jeżeli zaś chodzi o przedsiębiorstwo komunikacyjne (art. 2 ust. (1) pkt 39)) — do Ministerstwa Komunikacji.

(4) Celem uzyskania dla pisma poszczególnego ulgi w myśl art. 4 ust. (1) pkt 3) lit. b), dotyczącej umowy o nabycie — dla przedsiębiorstwa górniczego (art. 2 ust. (1) pkt 29)) — prawa wydobywania ciał kopalnych, należy zwrócić się do wyższego urzędu górniczego o zaświadczenie, że to prawo jest potrzebne do prowadzenia przedsiębiorstwa.

(5) Decyzję Ministra Skarbu (ust. (2)) bądź zaświadczenie przewidziane w ust. (3) lub (4) należy przedstawić organowi urzędowemu, który w braku zwolnienia od opłaty stemplowej byłby powołany do jej wymierzenia (notariuszowi, urzędowi skarbowemu, urzędowi opłat stemplowych). Organ ten stwierdza zwolnienie od opłaty (całkowite lub częściowe) na piśmie zwolnionym od opłaty bądź w jego treści.

§ 17. (1) Jeżeli od pisma wymienionego w art. 4 ust. (1) pkt 3) lit. a) lub b) została wymierzona opłata stemplowa przed doręczeniem przedsiębiorstwu decyzji Ministra Skarbu przewidzianej w § 16 ust. (2) bądź zaświadczenia przewidzianego w § 16 ust. (3) lub (4), to wymiar zostanie uchylony na skutek odwołania (art. 46 i 47 u. o. s.) wniesionego w ciągu miesiąca od doręczenia owej decyzji bądź zaświadczenia.

(2) Kwota uiszczona tytułem opłaty stemplowej, przewidzianej w art. 134 u. o. s. od pisma, stwierdzającego umowę przedwstępną (przygotowawczą), zostanie zwrócona na skutek odwołania (art. 46 i 47 u. o. s.) wniesionego w terminie oznaczonym w ust. (1) w razie ustalenia, że pismo stwierdzające umowę przyrzeczoną (ostateczną), która jest umową o nabycie nieruchomości bądź o nabycie prawa wydobywania ciał kopalnych, jest wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 4 ust. (1) pkt 3) lit. b) i jeśli osoba, która zawarła umowę przyrzeczoną w charakterze nabywcy, jest wymieniona jako nabywca w umowie przedwstępnej imiennie.

(3) Jeżeli kwotę, której wymiar został uchylony (ust. (1) i (2)) uiszczono, zwrot nadpłaty nastąpi bez odsetek przewidzianych w art. 125 ordynacji podatkowej.

Do art. 4 ust. (1) pkt 4)—7).

§ 18. Prawo do ułatwień, określonych w art. 4 ust. (1) pkt 4) — 7), służy w okresie od dnia ogłoszenia w Monitorze Polskim decyzji stwierdzającej nabycie prawa do ulg, w zasadzie do czasu, do którego jest prawdopodobne dotrzymanie, przy pomocy wymienionych ułatwień, terminu trzyletniego, przewidzianego w art. 1 ust. (2). Ułatwienia jednak przewidziane w pkt 6), o ile są potrzebne dla zaspokojenia potrzeb ruchu przedsiębiorstwa, oraz ułatwienia przewidziane w pkt 7) służą, dopóki przedsiębiorstwo jest prowadzone w zakresie produkcji (art. 2), dla której osoba prowadząca je otrzymała ulgi.

§ 19. O zastosowanie ulg, przewidzianych w art. 4 ust. (1) pkt 4) — 7), zwraca się osoba uprawniona pisemnie, z powołaniem się na decyzję ogłoszoną w Monitorze Polskim, do tych organów urzędowych, które w myśl obowiązujących przepisów są powołane do zastosowania odnośnej ulgi, a mianowicie:

1) jeśli chodzi o ulgę, przewidzianą w art. 4 ust. (1) pkt 4) — do właściwego wojewody, stosownie do przepisów prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 86, poz. 776);

2) jeśli chodzi o ulgę, przewidzianą w art. 4 ust. (1) pkt 5) — do właściwego starosty, stosownie do przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o zespoleniu urzędów ziemskich z władzami administracji ogólnej i organizacji komisyj ziemskich (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 635);

3) jeśli chodzi o ulgę, przewidzianą w art. 4 ust. (1) pkt 6) — do zarządu majątku państwowego;

4) jeśli chodzi o ulgę, przewidzianą w art. 4 ust. (1) pkt 7) — do właściwej władzy wodnej, stosownie do przepisów ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 62, poz. 574) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976).

Do art. 4 ust. (2).

§ 20. (1) Za szczególnie ważne dla obrony Państwa uznaje przedsiębiorstwo w poszczególnych przypadkach Minister Spraw Wojskowych według swego swobodnego uznania.

(2) Osobnej decyzji o uznaniu przedsiębiorstwa za szczególnie ważne dla obrony Państwa nie wydaje się. W razie takiego uznania, Minister Skarbu stwierdza jedynie w decyzji, o której mowa w art. 6 ust. (2), że osobie interesowanej służy również prawo do dziesięcioletniego zwolnienia od podatku dochodowego.

(3) Osoba interesowana może w podaniu, przewidzianym w art. 6 ust. (1), wyrazić prośbę o uznanie przedsiębiorstwa za szczególnie ważne dla obrony Państwa, jednakże prawa do dziesięcioletniego zwolnienia od podatku dochodowego nie może nabyć w trybie, przewidzianym w art. 1 ust. (2) zdanie drugie. Prawo to może osoba interesowana nabyć wyłącznie na skutek wyraźnego stwierdzenia w decyzji, wydanej w trybie przewidzianym w art. 6 ust. (2).

§ 21. (1) U osób prawnych jest wolna od podatku dochodowego ta część dochodu (tj. zysków bilansowych w rozumieniu art. 21 ustawy o podatku dochodowym), ustalonego na podstawie prowadzonych przez nie ksiąg handlowych, jaka odpowiada stosunkowi przychodu brutto przypadającego na przedsiębiorstwo określone w art. 4 ust. (2) do sumy wszystkich przychodów brutto objętych księgami handlowymi.

(2) Zasadę wyrażoną w ust. (1) stosuje się również przy ustalaniu wolnego od podatku dochodu tych osób fizycznych, których księgi poza przedsiębiorstwem określonym w art. 4 ust. (2) obejmują także inne (choćby nie wszystkie) źródła dochodu — z tą jednak różnicą, że nadzwyczajnych przychodów w rozumieniu art. 7 ustawy o podatku dochodowym nie bierze się pod uwagę.

(3) Wartość wytworów jednego zakładu przemysłowego przekazanych do drugiego zakładu przemysłowego, należącego do tej samej osoby, celem dalszego zużytkowania uważa się za przychód brutto zakładu przekazującego.

(4) Jeżeli księgi osoby fizycznej obejmują wyłącznie przedsiębiorstwo określone w art. 4 ust. (2), wolny jest od podatku dochodowego dochód ustalony na podstawie tych ksiąg.

(5) Stratę, wynikłą z prowadzenia przedsiębiorstwa określonego w art. 4 ust. (2), potrąca się z sumy dochodów osiągniętych z innych źródeł — zgodnie z postanowieniami art. 9 ustawy o podatku dochodowym.

P r z y k ł a d y.

Przykład 1: Spółce akcyjnej, posiadającej między innymi przedsiębiorstwo określone w art. 4 ust. (2), ustalono na podstawie prawidłowo prowadzonych ksiąg handlowych dochód podatkowy w sumie 400.000 zł, przy czym stwierdzono, że jej przychody brutto wynosiły:

a)	z przedsiębiorstwa korzystającego z ulg	zł 2.000.000.—
b)	z innego przedsiębiorstwa (nie korzystającego z ulg) .	„ 1.300.000.—
c)	z domów czynszowych . .	„ 200.000.—
d)	z papierów wartościowych .	„ 80.000.—
e)	odsetki czynne od lokat pieniężnych	„ 100.000.—
f)	zysk książkowy na sprzedaży nieruchomości . . .	„ 300.000.—
g)	różne inne przychody . .	„ 20.000.—
	razem:	zł 4.000.000.—

W tym wypadku stosunek przychodu brutto z przedsiębiorstwa określonego w art. 4 ust. (2) do sumy wszystkich przychodów brutto spółki przedstawia się jak 1 : 2, wobec czego zwolnieniu od podatku dochodowego podlega połowa ustalonego dochodu podatkowego, tj. 200.000 zł.

Przykład 2: Właściciel przedsiębiorstwa określonego w art. 4 ust. (2), architekt, posiada nadto: podobne przedsiębiorstwo nie korzystające z ulg, willę, udziały w dwóch spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, a żona jego posiada papiery wartościowe i wierzytelność hipoteczną. Prowadzone przez niego księgi handlowe obejmują obydwa przedsiębiorstwa i udziały w wymienionych spółkach. Na podstawie tych ksiąg ustalono dochód ze źródeł nimi objętych w sumie 85.000 zł; z innych należących do płatnika źródeł dochodu (wolny zawód, willa) obliczono dochód w sumie 35.000 zł oraz doliczono płatnikowi dochody ze źródeł należących do jego żony w kwocie 10.000 zł; razem więc dochód podatkowy wynosi 130.000 zł. Przy ustalaniu dochodu wolnego od podatku w myśl art. 4 ust. (2) bierze się pod uwagę dochód i przychody brutto wyprowadzone z ksiąg handlowych. Jeżeli więc przychód brutto przedsiębiorstwa korzystającego z ulg wynosił np. 500.000 zł, a przychody brutto z pozostałych, objętych księgami, źródeł (drugie przedsiębiorstwo i udziały w spółkach) wynosiły łącznie 300.000 zł, to stosunek przychodu z pierwszego źródła do sumy wszystkich przychodów książkowych przedstawia się jak 5 : 8; w tym stosunku podlega zwolnieniu od podatku dochód uzyskany przez płatnika ze źródeł objętych księgami, a więc:

$$\frac{85.000 \times 5}{8} = 53.125 \text{ zł.}$$

Przykład 3: Do przedsiębiorstwa (osoby prawnej lub fizycznej) należą dwa zakłady przemysłowe: jeden znajduje się na obszarze Centralnego Okręgu Przemysłowego, drugi poza tym obszarem.

Innych źródeł dochodu oprócz przedsiębiorstwa płatnik nie posiada.

Zakład położony w Centralnym Okręgu Przemysłowym przekazuje produkowane przez się półfabrykaty drugiemu zakładowi do dalszego przerobu.

Przypadające na zakłady przychody brutto kształtują się następująco:

Zakład znajdujący się w Centralnym Okręgu Przemysłowym.

Wartość półfabrykatów przekazanych drugiemu zakładowi	zł 2.500.000.—

Zakład znajdujący się poza obszarem Centralnego Okręgu Przemysłowego.

Przychód brutto ze sprzedaży wyrobów gotowych . . . zł 5.000.000.—

Stosunek przychodu brutto przypadającego na zakład położony w Centralnym Okręgu Przemysłowym (2.500.000 zł) do ogólnego przychodu brutto przedsiębiorstwa (5.000.000 zł + + 2.500.000 zł = 7.500.000 zł) wynosi 1 : 3.

Dochód podlegający opodatkowaniu ustalono w sumie 600.000 zł. Zwolnieniu od podatku podlega 1/3 dochodu, czyli 200.000 zł.

Przykład 4: Na podstawie ksiąg handlowych przedsiębiorstwa określonego w art. 4 ust. (2) ustalono za dany rok operacyjny stratę w sumie 60.000 zł. Spólnik (jawny) tego przedsiębiorstwa, posiadający w nim 40% wkładu, osiągnął w tym samym roku dochody z innych źródeł: z majątku ziemskiego według oddzielnych ksiąg gospodarczych 32.800 zł, z domu czynszowego 17.000 zł i z dywidend od posiadanych akcyj 4.000 zł. W zeznaniu o dochodzie płatnik ten potrącił z dochodu zapłaconą cenę emisyjną nabytych akcyj (tytułem ulgi z art. 20) w kwocie 14.200 zł oraz odsetki od swego zadłużenia wynoszące 10.000 zł. Ustalenie podstaw wymiaru podatku dochodowego dla tego płatnika przedstawia się następująco:

Z ogólnego dochodu w sumie		zł 53.800.—
należy potrącić:		
a) dywidendy od akcyj (art. 5 ustawy o podatku dochodowym)	zł 4.000.—	
b) odsetki od zadłużenia (art. 10 ustawy o podatku dochodowym	„ 10.000.—	
c) cenę emisyjną nabytych akcyj (art. 20)	„ 14.200.—	
d) stratę wynikłą z prowadzenia przedsiębiorstwa (art. 9 ustawy o podatku dochodowym)	„ 24.000.—	zł 52.200.—
	pozostaje dochód:	zł 1.600.—

§ 22. Dziesięcioletni termin zwolnienia od podatku dochodowego, przewidziany w art. 4 ust. (2), obejmuje dziesięć kolejno po sobie następujących lat podatkowych.

Do art. 5 ust. (2) i art. 14 ust. (3).

§ 23. Jeżeli po ostatnim potrąceniu z dochodu podatkowego kosztów nakładów, określonych w art. 4 ust. (1) pkt 1) i art. 14 ust. (1) pkt 1), pozostała jeszcze część dochodu podlegająca opodatkowaniu, a osoba korzystająca z dziesięcioletniego zwolnienia od podatku dochodowego wyraziła życzenie, by bieg tego dziesięcioletniego terminu rozpoczął się od roku, następującego po roku, w którym potrącenie nastąpiło po raz ostatni, jest ona obowiązana do zapłacenia podatku dochodowego, przypadającego od tej pozostałej części dochodu, przy zastosowaniu przepisów art. 21 ust. (5).

Do art. 7.

§ 24. Kontrolę, czy osoba, której przyznano ulgi, dotrzymuje warunków przyznania tych ulg, wykonywa Minister Przemysłu i Handlu, w razie potrzeby w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Do art. 9.

§ 25. (1) Za przedsiębiorstwa hotelarskie uważa się hotele i pensjonaty.

(2) Za przedsiębiorstwa gastronomiczne uważa się restauracje, bary, cukiernie, kawiarnie i jadłodajnie.

Do art. 10 ust. (1).

§ 26. (1) W zakresie przedsiębiorstw hotelarskich i gastronomicznych służy osobom uprawnionym do ulgi — pod warunkami przewidzianymi w § 27 — prawo potrącenia z dochodu, podlegającego podatkowi dochodowemu z działu I, kosztów:

1) wzniesienia budynków na pomieszczenie przedsiębiorstw hotelarskich lub gastronomicznych, przebudowy budynków już istniejących w części, służącej na pomieszczenie przedsiębiorstw hotelarskich lub gastronomicznych oraz kosztów dobudowy do budynków już istniejących, jeżeli część dobudowana przeznaczona będzie wyłącznie na pomieszczenie przedsiębiorstwa hotelarskiego lub gastronomicznego;

2) nabycia nowych (nieużywanych) mebli, naczyń, pościeli i bielizny oraz innych tego rodzaju nakładów, które są potrzebne dla założenia, powiększenia lub ulepszenia przedsiębiorstwa hotelarskiego lub gastronomicznego;

3) nabycia i zainstalowania lub przerobienia urządzeń wodociągowych, oświetleniowych, cieplnych, chłodniczych, wentylacyjnych, asenizacyjnych, telefonicznych, wyciągowych lub innych tego rodzaju nakładów, które są potrzebne dla założenia, powiększenia lub ulepszenia przedsiębiorstwa hotelarskiego lub gastronomicznego.

(2) Jeżeli budynek nowowzniesiony posiada oprócz lokali, służących na pomieszczenie przedsiębiorstw hotelarskich lub gastronomicznych, również lokale inne, potrąceniu ulega taka część sum zużytych na budowę, jaka odpowiada stosunkowi kubatury użytkowej części

przeznaczonej na pomieszczenie tych przedsiębiorstw do kubatury użytkowej całego budynku, chyba że koszty budowy tych ostatnich lokali mogą być potrącone na podstawie innych przepisów ustawy.

(3) Koszty wzniesienia budynków lub części dobudowanych na pomieszczenie przedsiębiorstw hotelarskich, potrącone na podstawie art. 10 ust. (1) i przepisów ustępów poprzedzających paragrafu niniejszego, nie mogą być po raz drugi potrącone na podstawie przepisów art. 25.

§ 27. (1) Prawo potrącenia kosztów nakładów wymienionych w § 26 ust. (1) pkt 2) i 3), jeżeli chodzi o nowozakładane przedsiębiorstwa hotelarskie, służy pod następującymi warunkami:

1) w Wilnie i w innych miastach liczących ponad 20.000 mieszkańców oraz w Nowogródku budynki oraz części dobudowane, w których te przedsiębiorstwa będą zakładane, powinny być wzniesione z materiałów ogniotrwałych; nadto w Wilnie powinny być one połączone z siecią kanalizacyjną i we wszystkich pokojach (numerach) powinna być zaprowadzona bieżąca woda zimna i ciepła, a w miejscowościach pozostałych powinny być one zaopatrzone w urządzenia asenizacyjne,

2) w Wilnie nowozakładane hotele powinny liczyć co najmniej 20, zaś pensjonaty co najmniej 10 pokojów (numerów); w innych miastach liczących ponad 20.000 mieszkańców i w Nowogródku hotele powinny liczyć co najmniej 10 a pensjonaty co najmniej 5 pokojów (numerów); w pozostałych miejscowościach hotele i pensjonaty powinny liczyć co najmniej 5 pokojów (numerów) — i

3) łączny koszt nakładów wymienionych w § 26 ust. (1) pkt 2) i 3) dokonanych w ciągu roku przez poszczególne przedsiębiorstwa, nie może być niższy niż: w Wilnie — 10.000 zł; w innych miastach liczących ponad 20.000 mieszkańców oraz w Nowogródku — 5.000 zł; w miejscowościach pozostałych — 1.000 zł.

(2) Prawo potrącenia kosztów nakładów wymienionych w § 26 ust. (1) pkt 2) i 3), jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa hotelarskie już istniejące, służy pod następującymi warunkami:

1) w Wilnie budynki, w których te przedsiębiorstwa się znajdują, powinny być skanalizowane, a we wszystkich pokojach (numerach) powinna być zaprowadzona bieżąca woda zimna i ciepła, chyba że te urządzenia są już zaprowadzone; we wszystkich miejscowościach każde przedsiębiorstwo hotelarskie powinno posiadać co najmniej jedną łazienkę — i

2) łączny koszt nakładów wymienionych w § 26 ust. (1) pkt 2) i 3), dokonanych w ciągu roku przez poszczególne przedsiębiorstwo, nie może być niższy niż: w Wilnie — 5.000 zł; w innych miastach liczących ponad 20.000 mieszkańców i w Nowogródku — 2.000 zł; w miejscowościach pozostałych — 1.000 zł;

(3) Prawo potrącenia kosztów nakładów wymienionych w § 26 ust. (1) pkt 2) i 3) służy:

1) jeżeli chodzi o nowozakładane przedsiębiorstwa gastronomiczne — pod warunkiem, że łączny koszt tych nakładów dokonanych w ciągu roku przez poszczególne przedsiębiorstwo, wynosi: w Wilnie co najmniej 15.000 zł; w innych miastach liczących ponad 20.000 mieszkańców i w Nowogródku co najmniej 10.000 zł; w miejscowościach pozostałych co najmniej 1.000 zł;

2) jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa gastronomiczne istniejące — pod warunkiem, że łączny koszt tych nakładów dokonanych w ciągu roku przez poszczególne przedsiębiorstwo, wynosi w Wilnie co najmniej 3.000 zł; w innych miastach liczących ponad 20.000 mieszkańców i w Nowogródku co najmniej 2.000 zł; w miejscowościach pozostałych co najmniej 500 zł.

Do art. 11.

§ 28. (1) Posiadaczom gospodarstw rolnych, opłacającym podatek gruntowy w wysokości nie przewyższającej 110 zł i nie prowadzącym prawidłowych ksiąg w rozumieniu art. 81 ordynacji podatkowej, służy prawo potrącenia z dochodu, podlegającego podatkowi dochodowemu z działu I:

1) kosztów nabycia nowych (nieużywanych) maszyn i narzędzi rolniczych,

2) kosztów nabycia materiałów i kosztów robocizny najemnej, poniesionych przy wzniesieniu budowli gospodarczych, przy melioracjach terenowych, zagospodarowaniu łąk i pastwisk lub przy założeniu lub powiększeniu sadów owocowych lub plantacji wikliny,

— jeżeli te inwestycje zostały lub będą dokonane w okresie od dnia 15 kwietnia 1938 r. do dnia 31 grudnia 1942 r.

(2) Prawo określone w ust. (1) służy pod warunkiem udowodnienia poniesionych kosztów, o których w tym ustępie mowa, rachunkami wystawionymi przez sprzedawców, pokwitowaniami z otrzymanego wynagrodzenia za pracę itp. dowodami. Przepisy art. 21 ust. (1) i (5), art. 22 i art. 23 ust. (1) i (3) oraz wydane na ich podstawie przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się odpowiednio.

Do art. 14 ust. (1) pkt 1).

§ 29. Za wydatki związane z wierceniami uważa się wydatki na wszelkiego rodzaju materiały, narzędzia i urządzenia, połączone z zakupem i zainstalowaniem urządzenia wiertniczego z wszystkimi przynależnymi urządzeniami i budowlami oraz wydatki, związane z przeprowadzeniem wiercenia aż do jego ukończenia,

nie wyłączając wydatków na płace personelu technicznego, administracyjnego i robotniczego.

Do art. 14 ust. (1) pkt 2).

§ 30. (1) U osób prawnych jest wolna od podatku dochodowego ta część dochodu (tj. zysków bilansowych w rozumieniu art. 21 ustawy o podatku dochodowym) ustalonego na podstawie prowadzonych przez nie ksiąg handlowych, jaka odpowiada stosunkowi przychodu brutto ze sprzedaży ropy naftowej (oleju skalnego) i gazu ziemnego, otrzymanych w otworach poszukiwawczych oraz ze sprzedaży produktów, uzyskanych z przerobu tych surowców, do sumy wszystkich przychodów brutto objętych księgami handlowymi.

(2) Zasadę określoną w ust. (1) stosuje się również przy ustalaniu wolnego od podatku dochodu tych osób fizycznych, których księgi, poza poszukiwawczym wiertnictwem naftowym i przeróbką otrzymanych z niego surowców, obejmują jeszcze inne (choćby nie wszystkie) źródła dochodu — z tą jednak różnicą, że nadzwyczajnych przychodów w rozumieniu art. 7 ustawy o podatku dochodowym nie bierze się pod uwagę.

(3) Stratę, wynikłą z działalności określonej w art. 14 ust. (1) pkt 2), potrąca się z sumy dochodów osiągniętych z innych źródeł — zgodnie z przepisami art. 9 ustawy o podatku dochodowym.

P r z y k ł a d y.

Przykład 1: Spółka z ogr. odp., posiadająca rafinerię i kopalnię ropy naftowej, podjęła wiercenia poszukiwawcze; rok operacyjny zamknęła zyskiem w sumie 220.000 zł — po uwzględnieniu ustawowych doliczeń jej dochód podatkowy ustalono w sumie 240.000 zł. Suma wszystkich przychodów brutto tej spółki (nie wyłączając nadzwyczajnych przychodów w rozumieniu art. 7 ustawy o podatku dochodowym) wynosi według ksiąg handlowych 3.000.000 zł; mieszczą się w niej:

a) przychód brutto ze sprzedaży ropy pochodzącej z szybów poszukiwawczych	zł 150.000.—
b) przychód brutto ze sprzedaży produktów uzyskanych z przerobu tej ropy	„ 550.000.—
razem:	zł 700.000.—

Ponieważ stosunek wymienionych pod a) i b) przychodów brutto do sumy wszystkich przychodów brutto spółki przedstawia się jak 7 : 30, zwolnieniu od podatku dochodowego podlega 7/30 części dochodu podatkowego, czyli 56.000 zł.

Przykład 2: Właściciel trzech szybów naftowych poszukiwawczych eksploatuje także pięć szybów nieposzukiwawczych i prowadzi księgi, obejmujące wszystkie źródła dochodu. Wykazują one z końcem roku przychody brutto ze sprzedaży ropy oraz z czynszów za dzierżawę gruntów w ogólnej sumie 680.000 zł, w czym mieści się przychód ze sprzedaży ropy pochodzącej z otworów poszukiwawczych w kwocie 120.000 zł.

Dochód płatnika ustalono w sumie 60.000 zł. Wobec tego, że stosunek przychodu ze sprzedaży ropy pochodzącej z otworów poszukiwawczych do sumy wszystkich przychodów objętych księgami przedstawia się jak 3 : 17, — zwolnieniu od podatku dochodowego podlegają w tym przypadku 3/17 części dochodu ustalonego na podstawie ksiąg tj.

$$\frac{60.000 \times 3}{17} = 10.588,23 \text{ zł.}$$

(4) Do obliczenia dziesięcioletniego okresu zwolnienia od podatku dochodowego, przewidzianego w art. 14 ust. (1) pkt 2), stosuje się odpowiednio przepisy § 22.

Do art. 15.

§ 31. (1) Jeżeli spółka ma na celu prowadzenie kopalń naftowych, a nadto wykonywanie czynności zarobkowych nie wiążących się bezpośrednio z prowadzeniem kopalni, to przewidziane w art. 15 zwolnienie od opłat stemplowych, unormowanych w art. 102 bądź 105 u. o. s., nie tyczy się tej części kapitału spółki, która jest przeznaczona do prowadzenia tych innych czynności, a zwolnienie od opłaty stemplowej, unormowanej w art. 106 u. o. s. tyczy się wkładów rzeczowych tylko o tyle, o ile obejmują pola naftowe bądź inne nieruchomości, na których mają być urządzone kopalnie naftowe. W takim przypadku przyznanie ulgi zależy od przedstawienia organowi urzędowemu właściwemu do wymierzenia opłaty stemplowej zaświadczenia stwierdzającego, jaka część kapitału spółki lub wkładów rzeczowych posiada warunki zwolnienia od opłaty stemplowej, wymienione w zdaniu poprzedzającym. Celem uzyskania tego zaświadczenia należy przedstawić szczegółowo umotywowany wniosek Ministerstwu Przemysłu i Handlu.

(2) W przypadkach, wymienionych w art. 15, opłata ma być wymierzona nawet wówczas, gdy według treści umowy spółki istnieją warunki zupełnego zwolnienia od opłaty. Opłata wymierzona — a w przypadku wymienionym w ust. (1) odpowiednia część opłaty — ulega odroczeniu do upływu dwóch lat i sześciu miesięcy od dnia sporządzenia pisma, stwierdzającego umowę o zawiązanie spółki. W razie sporządzenia tego pisma nie w formie aktu notarialnego ani też w formie dokumentu, na którym notariusz poświadczył podpis, wymierzenie opłaty stemplowej następuje przez nakaz płatniczy (art. 33 ustęp ostatni u. o. s.), w którym

urząd skarbowy wymienia datę kalendarzową, stanowiącą ustawowy termin płatności tj. ostatni dzień okresu 3-tygodniowego liczonego od dnia sporządzenia pisma (art. 20 u. o. s.) oraz datę kalendarzową, do której płatność jest odroczona.

(3) Kwota odroczona ulega umorzeniu w razie przedstawienia urzędowi skarbowemu — przed upływem terminu odroczenia — świadectwa okręgowego urzędu górniczego, stwierdzającego, że przed upływem lat dwóch od sporządzenia pisma, stwierdzającego umowę o zawiązanie spółki, rozpoczęto wiercenie poszukiwawcze; umorzenie jest uzależnione od uprzedniego stwierdzenia, że są prowadzone prawidłowe księgi w rozumieniu art. 81 ordynacji podatkowej. W razie nieprzedstawienia świadectwa okręgowego urzędu górniczego spółka ma przed upływem terminu odroczenia uiścić kwotę odroczoną; nieuiszczenie opłaty w tym terminie spowoduje ściągnięcie przymusowe wraz z odsetkami (art. 3 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 8, poz. 88) liczonymi od dnia następnego po sporządzeniu aktu notarialnego bądź po poświadczeniu podpisu przez notariusza, bądź po upływie ustawowego terminu płatności wymienionego w nakazie płatniczym (ust. (2)).

(4) Nawet w razie przedstawienia wymienionego świadectwa przed upływem terminu odroczenia urząd skarbowy wymierzy opłatę stemplową przez nakaz płatniczy w razie stwierdzenia, że w czasie odroczenia nie były prowadzone prawidłowe księgi; urząd skarbowy w nakazie płatniczym wezwie do uiszczenia odsetek za czas wskazany w ust. (3).

(5) Notariusz ma — w razie niepobrania lub tylko częściowego pobrania opłaty na mocy niniejszego paragrafu — przesłać urzędowi skarbowemu uwierzytelniony odpis pisma, co do którego opłata lub jej część ulega odroczeniu.

Do art. 16 ust. (1).

§ 32. Za przedsiębiorstwa lotnicze uważa się, zgodnie z przepisami art. 44 prawa lotniczego (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 69, poz. 437), przedsiębiorstwa zakładane za zezwoleniem Ministra Komunikacji, w celu dokonywania przewozu osób, bagażu, towarów lub poczty statkami powietrznymi, w celu dokonywania pomiaru gruntów (aerofotogrametria) oraz inne przedsiębiorstwa, zarobkujące za pomocą statków powietrznych.

§ 33. (1) Za pomieszczenia garażowe uważa się budynki oddzielne lub części budynków, odpowiednio dostosowane i służące do pomieszczenia pojazdów mechanicznych, używanych do ruchu. Nie uważa się natomiast za pomieszczenia garażowe budynków lub ich części, służących do pomieszczenia pojazdów mechanicznych przeznaczonych na sprzedaż lub służących do przechowania części samochodowych bądź motocyklowych.

(2) Za stacje obsługi technicznej uważa się zakłady przystosowane do wykonywania robót związanych z konserwacją i naprawami doraźnymi pojazdów mechanicznych.

§ 34. Przez „koleje użytku prywatnego o silniku mechanicznym" rozumie się, zgodnie z przepisami art. 37 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o koncesjach na koleje znaczenia miejscowego i koleje miejskie (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 391), koleje o silniku mechanicznym, służące do własnych potrzeb osób, przedsiębiorstw przemysłowych lub handlowych lub też gospodarstw rolnych, dla których je zbudowano. Korzystanie z tych kolei również przez inne osoby na zasadzie współużywania, za zezwoleniem Ministerstwa Komunikacji lub upoważnionej dyrekcji okręgowej kolei państwowych, nie pozbawia tych kolei charakteru kolei użytku prywatnego a tym samym i prawa do ulg.

Do art. 16 ust. (2).

§ 35. (1) Osobom fizycznym i prawnym prowadzącym prawidłowe księgi w rozumieniu art. 81 ordynacji podatkowej, które:

1) założą wytwórnie jedwabiu naturalnego albo wytwórnie takie już istniejące powiększą lub ulepszą;

2) założą zakłady eksploatacji pokładów glinek do wytwarzania aluminium;

3) podejmą poszukiwania górnicze zmierzające do uzyskania produkcji soli potasowych i poczynią nakłady związane z budową kopalń tych soli;

4) podejmą poszukiwania górnicze zmierzające do wydobywania fosforytów, barytu lub glinki do mufli hutniczych i poczynią nakłady związane z budową kopalń tych minerałów;

5) założą wytwórnie garbników lub ekstraktów garbarskich;

6) założą wytwórnie sztucznej wełny z kazeiny;

7) założą wytwórnie przyrządów optycznych albo wytwórnie takie już istniejące powiększą lub ulepszą;

8) zbudują zakłady magazynowania ropy naftowej lub produktów naftowych

— służy prawo potrącenia z dochodu, podlegającego podatkowi dochodowemu z działu I, kosztów nakładów wymienionych w art. 18 pkt 1), jeżeli te nakłady są potrzebne do powstania, powiększenia lub ulepszenia wytwórni wymienionych w pkt 1) i 7) albo do powstania zakładów wymienionych w pkt 2) do 6) i w pkt 8).

(2) Osobom fizycznym i prawnym, prowadzącym prawidłowe księgi w rozumieniu art. 81 ordynacji podatkowej, które dla przystosowania posiadanych zakładów przemysłowych do

obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej poczynią inwestycje lub adaptacje związane z tą obroną lub nabędą sprzęt obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej, służy prawo potrącenia z dochodu, podlegającego podatkowi dochodowemu z działu I, kosztów tych nakładów.

(3) Prawo potrącenia przewidziane w ustępach poprzedzających służy w stosunku do nakładów poczynionych w okresie od dnia 15 kwietnia 1938 r. do dnia 31 grudnia 1942 r. Przepisy art. 21 ust. (1) oraz (3) — (5), art. 22 i art. 23 ust. (1) i (3) i wydane na ich podstawie przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się odpowiednio.

Do art. 19.

§ 36. Za „budynek" w rozumieniu art. 19 ust. (1) pkt 1) i 2) uważa się również dobudowę do budynku, przewidzianą w art. 18 pkt 1).

§ 37. (1) Przewidziane w art. 19 ust. (3) pozostawienie obowiązku uiszczenia opłaty stemplowej bądź jej części w zawieszeniu nastąpi na podstawie decyzji izby skarbowej, stwierdzającej uprawdopodobnienie, że ziści się warunek zwolnienia od opłaty stemplowej. Celem uzyskania tej decyzji należy izbie skarbowej złożyć urzędownie uwierzytelniony odpis pisma będącego przedmiotem opłaty stemplowej bądź — w dwóch egzemplarzach — projekt tego pisma oraz przedstawić wszelkie dane, przemawiające za tym, że zostaną uruchomione przedsiębiorstwa bądź urządzenia, wymienione w art. 16 ust. (1) pkt 1) — 5) i ujawniające związek między przedsiębiorstwem bądź urządzeniem a wymienionym pismem.

(2) Jeśli decyzja izby skarbowej ma dotyczyć pisma wymienionego w art. 102 bądź 105 u. o. s., to należy izbie skarbowej podać, czy cały kapitał zakładowy (przy zawiązaniu spółki) bądź cała kwota, o którą kapitał zakładowy ma być powiększony, czy tylko część, mianowicie jaka, są przeznaczone na nakłady wymienione w art. 18 pkt 1), 2) lub 3) lub na nabycie gruntu, na którym ma być wzniesiony budynek wymieniony w art. 18 pkt 1) bądź 3).

(3) Izba skarbowa w decyzji zezwalającej na zawieszenie obowiązku uiszczenia opłaty stemplowej postanowi, że wskazanemu jednocześnie urzędowi skarbowemu należy w ciągu lat 3 od sporządzenia pisma (ust. 1) przedstawić dowód ziszczenia się warunku zwolnienia od opłaty stemplowej; jeśliby jednak wymieniony okres trzechletni miał upłynąć po dniu 31 grudnia 1943 r., to izba skarbowa wyznaczy tę ostatnią datę.

(4) Można wnieść odwołanie (art. 46 ust. 2 i 3; art. 47 u. o. s.): a) od decyzji wymienionej w ust. (3), jeżeli ona oznacza termin, b) od decyzji izby skarbowej odmawiającej zawieszenia obowiązku uiszczenia opłaty stemplowej. Izba skarbowa oraz Ministerstwo Skarbu orzekają co do przedmiotów, wymienionych w ust. (1) i (3), według swobodnego uznania; zaopatrują jednak decyzję, sprzeczną z zapatrywaniem strony, w uzasadnienie.

§ 38. (1) W razie pozostawienia obowiązku uiszczenia opłaty stemplowej w zawieszeniu (§ 37) opłata stemplowa zostaje wymierzona, jak gdyby zawieszenie nie nastąpiło; płatność kwoty, co do której nastąpiło zawieszenie, jest odroczona.

(2) Notariusz powinien w razie niepobrania opłaty na mocy ust. (1) przesłać urzędowi skarbowemu, wskazanemu w decyzji izby skarbowej (§ 37 ust. (3)), odpis pisma, co do którego płatność opłaty jest odroczona. W razie sporządzenia pisma nie w formie aktu notarialnego, ani też w formie dokumentu, na którym notariusz poświadczył podpis, wymierzenie opłaty stemplowej następuje przez nakaz płatniczy (art. 33 ustęp ostatni u. o. s.), w którym urząd skarbowy wymienia datę kalendarzową stanowiącą ustawowy termin płatności tj. ostatni dzień okresu 3-tygodniowego liczonego od dnia sporządzenia pisma (art. 20 u. o. s.) oraz datę kalendarzową, do której płatność jest odroczona.

(3) Kwota, której płatność została odroczona, ulega umorzeniu, jeśli przed upływem terminu, wyznaczonego przez izbę skarbową (§ 37 ust. (3)), został przedstawiony dowód, z którego wynika, że dane pismo jest wolne od opłaty stemplowej co najmniej w tym rozmiarze, w którym płatność została odroczona.

(4) Celem przeprowadzenia dowodu (ust. (3)) należy — o ile chodzi o pismo wymienione w art. 102 bądź 105 u. o. s. — przedstawić w szczególności prawidłowe księgi (art. 81 ordynacji podatkowej), stwierdzające, że po sporządzeniu danego pisma zostały poczynione wydatki na nakłady wymienione w art. 18 pkt 1), 2) lub 3) oraz że po sporządzeniu danego pisma wpłynęły wpłaty na poczet kapitału zakładowego (art. 102 ust. 2 oraz art. 105 ust. 1 u. o. s.). Jeśli wymienione dwie sumy nie pokrywają się, to z podstawy wymiaru opłaty stemplowej wyłącza się sumę mniejszą.

(5) Celem porównania sum w myśl ust. (4), należy do kwoty wydatków wymienionych w ust. (4) doliczyć kwotę, wydatkowaną na nabycie gruntu, w razie udowodnienia: a) prawidłowymi księgami, że wydatek nastąpił po sporządzeniu danego pisma wymienionego w art. 102 bądź 105 u. o. s., b) zaświadczeniem właściwej władzy sprawującej nadzór nad budownictwem, że po sporządzeniu tegoż pisma został na danym gruncie wzniesiony budynek i stał się zdatny do używania, c) tymże zaświadczeniem, które powinno podać przeznaczenie budynku, że dany budynek należy do wymienionych w art. 18 pkt 1) lub 3).

(6) Jeżeli chodzi o opłatę stemplową, przewidzianą w art. 52 bądź 106 u. o. s. od pisma stwierdzającego umowę o nabycie gruntu, należy przedstawić środki dowodowe, określone w ust. (5) i nimi udowodnić — oprócz prowadzenia prawidłowych ksiąg — a) że po sporządzeniu danego pisma stwierdzającego umowę o nabycie gruntu został na nim wzniesiony budynek i stał się zdatny do używania, b) że dany budynek należy do wymienionych w art. 18 pkt 1) lub 3), c) że koszty wzniesienia tego budynku zostały poniesione całkowicie przez osobę, która daną umowę o nabycie zawarła w charakterze nabywcy.

(7) Jeśli na mocy decyzji izby skarbowej (§ 37 ust. (3)) płatność została odroczona tylko co do części opłaty stemplowej, a kwota uiszczona przewyższa należność ustaloną przez urząd skarbowy (ust. (4) — (6)), to nastąpi zwrot nadpłaty — bez odsetek przewidzianych w art. 125 ordynacji podatkowej.

(8) Jeśli ze środków dowodowych przedstawionych w terminie (§ 37 ust. (3)) nie wynika zwolnienie od opłaty lub wynika zwolnienie w kwocie niższej od tej, co do której obowiązek uiszczenia został pozostawiony w zawieszeniu, urząd skarbowy wymierza przez nakaz płatniczy (art. 33 ustęp ostatni u. o. s.) należną opłatę stemplową; w nakazie płatniczym wzywa do uiszczenia odsetek za czas wskazany w § 31 ust. (3) oraz wyjaśnia, dlaczego przedstawionych środków dowodowych nie uznał bądź uznał je tylko częściowo.

§ 39. Kwotę, której płatność została odroczona (§ 37), należy uiścić: a) przed upływem terminu, do którego nastąpiło odroczenie, jeśli do tego czasu nie przedstawiono dowodu zwolnienia od opłaty stemplowej; b) w ciągu miesiąca po sporządzeniu umowy, skutkującej zbycie gruntu, którego nabycia dotyczy pismo wymienione w § 38 ust. (6), jeśli przed zbyciem nie nastąpiło wzniesienie budynku bądź budynek nie stał się zdatny do używania. Termin wynikający z przepisu pod lit. b) nie może być późniejszy od wynikającego z przepisu pod lit. a). W razie nieuiszczenia w terminie w przypadku podanym pod lit. a) nastąpi ściągnięcie przymusowe wraz z odsetkami za czas wskazany w § 31 ust. (3). W razie nieuiszczenia w terminie w przypadku podanym pod lit. b) urząd skarbowy wymierzy opłatę stemplową przez nakaz płatniczy (art. 33 ustęp ostatni u. o. s.), w którym nadto wezwie do uiszczenia odsetek za czas wskazany w § 31 ust. (3).

§ 40. Akt notarialny, stwierdzający umowę o nabycie nieruchomości (art. 52 bądź 106 u. o. s.), ma być sporządzony bez pobrania opłaty stemplowej — jako wolny od opłaty na mocy art. 19 ust. (1) pkt 2) w związku z art. 18 pkt 2) — w razie złożenia notariuszowi zaświadczenia Ministerstwa Komunikacji, iż dana nieruchomość jest przeznaczona na lotnisko (art. 21 prawa lotniczego Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 69, poz. 437).

§ 41. (1) Kwota uiszczona tytułem opłaty stemplowej od pisma, wymienionego w art. 52 bądź 102, 105 lub 106 u. o. s., zostanie zwrócona w całości bądź w odpowiedniej części na skutek odwołania (art. 46 i 47 u. o. s.), wskazującego środki dowodowe, z których wynika, że dane pismo jest całkowicie bądź częściowo wolne od opłaty na mocy art. 19 ust. (1) pkt 1). Stosuje się odpowiednio § 38 ust. (4) — (6).

(2) Kwota uiszczona tytułem opłaty stemplowej, przewidzianej w art. 134 u. o. s., od pisma, stwierdzającego umowę przedwstępną (przygotowawczą), zostanie zwrócona na skutek odwołania w razie ustalenia w trybie § 38 ust. (4) bądź w trybie ust. (1) paragrafu niniejszego, że pismo stwierdzające umowę przyrzeczoną (ostateczną), która jest umową o nabycie nieruchomości, jest wolne od opłaty stemplowej i jeśli osoba, która zawarła umowę przyrzeczoną w charakterze nabywcy, jest wymieniona jako nabywca w umowie przedwstępnej imiennie.

(3) Odwołanie (ust. (1) i (2)) zostanie załatwione merytorycznie w razie wniesienia w ciągu lat 3 od sporządzenia pisma, od którego opłatę uiszczono, lecz nie później niż do końca 1943 r.

(4) Paragrafu niniejszego nie stosuje się w razie uiszczenia w trybie § 38 ust. (8) bądź § 39.

§ 42. O ile w myśl §§ 38 i 41 środkiem dowodowym są księgi, przedstawienie dowodu następuje przez zaofiarowanie dowodu z ksiąg oraz złożenie zestawienia dokonanych inwestycji i ich kosztów, po czym następuje zbadanie ksiąg przez urząd skarbowy lub przez izbę skarbową w trybie art. 84 — 87 ordynacji podatkowej. Jeśli zestawienie dokonanych inwestycji i kosztów już zostało złożone w trybie art. 23 ust. (1), to wystarcza określenie zeznania, do którego zestawienie zostało załączone, oraz wskazanie tych pozycji zestawienia, które mają znaczenie w zakresie opłat stemplowych; jeżeli zestawienie złożone w trybie art. 23 ust. (1) nie zawiera wszystkich inwestycji, które mają znaczenie w zakresie opłat stemplowych, to należy złożyć zestawienie dodatkowe.

Do art. 20 ust. (1) i (2).

§ 43. (1) Ulga z art. 20 ust. (1) służy jedynie w stosunku do tych akcji, których cena emisyjna została zapłacona. Przez zapłacenie ceny emisyjnej rozumie się, zgodnie z art. 311 § 2 kodeksu handlowego, pokrycie jej goto-

wizną. W stosunku do akcji pokrytych wkładami niepieniężnymi ulga nie służy.

(2) Przepis ust. (1) stosuje się odpowiednio do udziałów w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością.

(3) Ulga przewidziana w art. 20 służy również w stosunku do akcji i udziałów spółek, tworzonych w celu prowadzenia przedsiębiorstw, które będą objęte rozporządzeniami, wydawanymi na podstawie art. 2 ust. (2) oraz art. 16 ust. (2), a w szczególności, które są wymienione w § 11 oraz 35.

(4) Ulga przewidziana w art. 20 służy w stosunku do akcji i udziałów przedsiębiorstw, wymienionych w art. 2 i art. 9 pkt 1), tylko o tyle, o ile te przedsiębiorstwa będą zakładane na obszarach, określonych w art. 3 i 9, chyba że te same przedsiębiorstwa są wymienione w art. 12 i 16 ust. (1) lub będą wymienione w rozporządzeniach wydawanych na podstawie art. 16 ust. (2). Nadto, jeżeli chodzi o akcje i udziały spółek, zakładanych w celu prowadzenia przedsiębiorstw wymienionych w art. 2, prawo potrącenia, przewidziane w art. 20, służy tylko w stosunku do akcji i udziałów tych spółek, które uzyskają ulgi, przewidziane w art. 4 ust. (1) pkt 2) — 7) i ewentualnie w art. 4 ust. (2).

§ 44. (1) W razie stwierdzenia, że spółka akcyjna lub z ograniczoną odpowiedzialnością nie została wpisana do rejestru handlowego i nie rozpoczęła produkcji przed dniem 1 stycznia 1943 r., Ministerstwo Skarbu ogłasza o tym komunikat w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu. Na podstawie tego komunikatu właściwa w myśl § 46 ust. (2) władza skarbowa zawiadamia postanowieniem osobę, która z tytułu nabycia akcji lub udziałów takiej spółki wykorzystała ulgi przewidziane w art. 20 ust. (1) lub (2), że utraciła prawo do ulg i wzywa ją do uiszczenia przypadającej sumy podatku dochodowego w terminie, wskazanym w ust. (2). Postanowienie to jest ostateczne.

(2) Cała suma podatku dochodowego przypadająca do zapłaty przez osobę, która utraciła prawo do ulg, staje się płatna w ciągu dni 30 od dnia doręczenia tej osobie zawiadomienia, wymienionego w ust. (1).

(3) Nie wpłacone kwoty podatku dochodowego w terminie, wskazanym w ust. (2), podlegają przymusowemu ściągnięciu wraz z odsetkami, liczonymi od dnia następującego po upływie tego terminu.

Do art. 21 ust. (5).

§ 45. (1) Dla obliczenia sumy podatku dochodowego, przypadającego do zapłaty w myśl art. 21 ust. (5) przez osoby, podlegające opodatkowaniu według działu I ustawy o podatku dochodowym, należy stopę procentową, według której podatek ma być uiszczony, ustalić w każdym poszczególnym przypadku.

P r z y k ł a d.

Płatnik uzyskał dochód podatkowy w sumie . . .	zł 100.000.—
Przypadający od tej sumy podatek wynosi w myśl skali z art. 23 ustawy o podatku dochodowym	zł 25.044.—
Z tytułu poczynionych inwestycji służy temu płatnikowi prawo potrącenia z dochodu powyższego sumy . .	zł 90.000.—
Pozostaje zatem do opodatkowania suma . . .	zł 10.000.—

Dla obliczenia podatku, przypadającego od tej sumy (zł 10.000), ustala się stosunek procentowy sumy złotych 25.044 do sumy złotych 100.000. Wynosi on 25,04%. Tę stopę należy zastosować do sumy zł 10.000, w związku z czym podatek dochodowy od sumy zł 10.000, który płatnik powinien uiścić, wyniesie zł 2,504.

(2) Dodatek komunalny do podatku dochodowego, obowiązujący na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego, oblicza się od tej części dochodu podatkowego osoby uprawnionej do ulgi, jaka pozostaje po potrąceniu kosztów nakładów, dokonanym w myśl art. 4 ust. (1) pkt 1), art. 10, 14 ust. (1) pkt 1) i ust. (2), art. 18 i 20. Część ta podlega opodatkowaniu dodatkiem komunalnym według tej stopy procentowej, jaka będzie właściwa dla osiągniętego dochodu bez potrącenia kosztów nakładów, dokonanego w myśl przepisów wymienionych w zdaniu poprzedzającym.

Jeżeli pozostała po dokonaniu tego potrącenia suma dochodu wyniesie mniej niż 1.500 zł, dodatku komunalnego w ogóle się nie pobiera.

(3) Udział we wpływach w podatku dochodowym nie służy związkom samorządowym w stosunku do sum, które bądź nie wpłynęły, bądź zostały płatnikom zwrócone z tytułu ulg w tym podatku.

Do art. 23 ust. (1).

§ 46. (1) Ulgi, przewidziane w art. 4 ust. (1) pkt 1), art. 10, 14 ust. (1) pkt 1) i art. 18, stosuje w I instancji ta władza skarbowa (urząd skarbowy lub izba skarbowa), która w myśl przepisów art. 14 ordynacji podatkowej oraz § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 270) jest właściwa dla wymiaru podatku dochodowego za dany rok operacyjny dla osoby, uprawnionej do ulgi; a w

przypadkach przewidzianych w art. 20 ordynacji podatkowej — władza, której właściwość wymiarowa została przez Ministra Skarbu przekazana.

(2) Ulgi w podatku dochodowym z działu I przewidziane w art. 20 stosują władze skarbowe, wymienione w ust. (1); w podatku dochodowym z działu II oraz w podatku specjalnym — te urzędy skarbowe, w okręgu których osoby uprawnione do ulgi mają miejsce zamieszkania w dniu wnoszenia podań.

Do art. 23 ust. (3).

§ 47. (1) Celem zastosowania ulgi w podatku dochodowym z działu I, stosuje się następujący tryb postępowania:

1) płatnikowi uprawnionemu do ulgi wymierza się podatek dochodowy za dany rok operacyjny, zgodnie z przepisami ustawy o podatku dochodowym, i przy zastosowaniu art. 22 ustawy o ulgach inwestycyjnych, tak, jak gdyby mu ulga nie służyła; na dokonany wymiar doręcza się mu nakaz płatniczy;

2) równocześnie z postępowaniem wymiarowym bada się złożone przez płatnika zestawienie dokonanych inwestycji oraz ich kosztów; w razie wątpliwości właściwa w myśl § 46 władza lub, na jej żądanie, władza skarbowa, w okręgu której inwestycji dokonano, stwierdza na miejscu, czy podane w zestawieniu inwestycje zostały rzeczywiście dokonane, żąda od płatnika dodatkowych wyjaśnień lub uzupełnień, wyznaczając odpowiedni termin, przesłuchuje z urzędu lub na wniosek płatnika biegłych i w ogóle przeprowadza takie dochodzenia, jakie przy zachodzących okolicznościach okażą się potrzebne dla sprawdzenia zgodności przedstawionego przez płatnika zestawienia ze stanem faktycznym;

3) płatnik, który nie złoży w terminie przepisanym zestawienia dokonanych inwestycji oraz ich kosztów, traci prawo do ulgi; dyrektorowi izby skarbowej służy prawo darowania skutków przekroczenia terminu; postanowienie dyrektora izby skarbowej jest ostateczne;

4) władza nie może odmówić płatnikowi, który złożył zestawienie inwestycji i ich kosztów w terminie przepisanym, potrącenia z dochodu podatkowego całości lub części wykazanych w zestawieniu kosztów inwestycji, jeżeli przedtem nie zażąda od niego udzielenia w terminie wyznaczonym stosownych wyjaśnień, wskazując konkretne okoliczności, dla których zestawienie podaje w wątpliwość; jeżeli płatnik nie udzieli wyjaśnienia w terminie wyznaczonym, władza może z urzędu ustalić sumę potrącalną na podstawie materiału, jakim rozporządza;

5) poza tym w postępowaniu mającym na celu ustalenie sumy potrącalnej stosuje się odpowiednio przepisy art. 63—67, 70—72, 74, 75, 78 i 79 ordynacji podatkowej.

(2) Po ustaleniu w sposób, przewidziany w ust. (1), sumy kosztów inwestycji, podlegających potrąceniu, doręcza się płatnikowi postanowienie o uldze, równocześnie z nakazem płatniczym na podatek dochodowy za ten sam rok operacyjny (ust. (1) pkt 1)), którego dotyczy to postanowienie.

(3) Egzekucja zaliczki na podatek dochodowy za dany rok operacyjny ulega wstrzymaniu do czasu wymierzenia płatnikowi za ten rok podatku dochodowego, jeżeli wykazane przez płatnika koszty inwestycji wynoszą co najmniej sumę równającą się sumie zeznanego przez płatnika dochodu. Jeżeli koszty inwestycji są niższe, płatnik jest obowiązany uiścić tytułem zaliczki na podatek dochodowy sumę, przypadającą od pozostałej części dochodu, przy zastosowaniu przepisów art. 21 ust. (5). Po dokonaniu wymiaru podatku dochodowego za ten rok wstrzymuje się płatnikowi egzekucję wymierzonego podatku, do wysokości przyznanej ulgi, do czasu, aż się spełnią warunki, od których ustawa nabycie prawa do ulg uzależnia. W razie spełnienia się tych warunków suma podatku dochodowego, której egzekucję wstrzymano, ulega umorzeniu. Przepisy zdań poprzedzających stosuje się przez tyle lat, przez ile prawo potrącenia służy.

(4) Powyższy tryb postępowania stosuje się odpowiednio, gdy przedmiotem ulgi jest nabycie akcji lub udziałów.

(5) Postanowienie o uldze zawiera:

1) imię, nazwisko i adres płatnika,
2) sumę dochodu podatkowego ustalonego za dany rok operacyjny,
3) sumę ustaloną do potrącenia z tytułu dokonanych inwestycji lub nabycia akcji bądź udziałów,
4) sumę podatku dochodowego, przypadającą do uiszczenia, jeżeli dochód podatkowy płatnika przewyższa sumę potrącalną; jeżeli natomiast suma potrącalna przewyższa dochód podatkowy — sumę, jaka pozostaje do potrącenia w latach następnych,
5) zastrzeżenie, że ulga jest tymczasowa i stanie się ostateczna po spełnieniu się warunków, od których ustawa prawo do ulgi uzależnia, chyba że w dniu wydania postanowienia warunki te już były spełnione,
6) w razie nieuwzględnienia wszystkich kosztów inwestycji, wykazanych przez osobę uprawnioną do ulgi — motywy nieuwzględnienia,
7) pouczenie o środkach prawnych,
8) datę,
9) podpis lub pieczęć władzy.

§ 48. (1) Podania o zwrot podatku dochodowego (dział II) lub podatku specjalnego z tytułu ulgi, przewidzianej w art. 20, wnosi się w terminie od dnia 1 stycznia do dnia 15 kwiet-

nia roku następującego po roku, w którym nabyto akcje lub udziały. Dyrektorowi izby skarbowej służy prawo darowania skutków przekroczenia tego terminu. Postanowienie dyrektora izby skarbowej jest ostateczne.

(2) Jeżeli wynagrodzenia otrzymane w ciągu pierwszych kilku miesięcy roku, w którym płatnik nabył akcje lub udziały, pokrywają w całości zapłaconą za nie sumę, płatnik może wnieść podanie o zwrot podatku (dochodowego z działu II lub specjalnego) w ciągu roku, w którym nabył te akcje lub udziały, a mianowicie już tego dnia, w którym suma otrzymanych wynagrodzeń osiągnie co najmniej wysokość sumy zapłaconej za akcje lub udziały, a potrącony podatek — wysokość sumy podlegającej zwrotowi.

(3) Celem ustalenia wysokości podatku dochodowego (dział II), przypadającego do zwrotu w przypadkach przewidzianych w ust. (2), należy obliczyć kwotę wypłaconego wynagrodzenia periodycznego w stosunku rocznym i, po dodaniu do tej kwoty wynagrodzeń jednorazowych, ustalić dla łącznej sumy właściwą stopę procentową podatku według skali z art. 43 ustawy o podatku dochodowym. Podatek przypadający do zwrotu oblicza się przez zastosowanie tej stopy procentowej do sumy zapłaconej za akcje lub udziały.

P r z y k ł a d.

Płatnik z uposażeniem miesięcznym 1500 zł nabył w maju 1938 r. akcje za cenę zł 8.000. W miesiącach: styczniu, lutym, marcu, kwietniu i maju 1938 r. otrzymał on więc z tytułu wynagrodzenia periodycznego 7.500 zł, a nadto w miesiącu maju otrzymał wynagrodzenie jednorazowe w kwocie 1.000 zł.

Potrącony podatek wynosi:

od wynagrodzenia periodycznego .	1.065 zł
od wynagrodzenia jednorazowego .	148 „
razem	1.213 zł

Kwotę przypadającą do zwrotu należy obliczyć w sposób następujący:

Wynagrodzenie periodyczne w stosunku rocznym (1.500 X 12) .	18.000 zł
Otrzymane wynagrodzenie jednorazowe	1.000 „
razem	19.000 zł

Stopa procentowa podatku od rocznego wynagrodzenia 19.000 zł wynosi 14,8%.

Suma podlegająca zwrotowi wynosi więc 14,8% od sumy 8.000 zł, czyli 1.184 zł.

(4) Jeżeli po upływie roku, w którym nabyto akcje lub udziały, okaże się, że, na skutek zmian w wysokości otrzymywanego wynagrodzenia lub z innych powodów, zwrócony płatnikowi podatek dochodowy z działu II lub podatek specjalny przy zastosowaniu przepisów ust. (2) i (3) wynosi mniej, niżby wyniósł w razie wniesienia podania w terminie wskazanym w ust. (1), służy płatnikowi prawo żądania dodatkowego zwrotu brakującej sumy podatkowej. Podanie o dodatkowy zwrot powinien płatnik wnieść w terminie wskazanym w ust. (1). To samo stosuje się w przypadku, gdy płatnik otrzymuje kilka wynagrodzeń uzasadniających obowiązek opłacania różnicy podatku dochodowego z działu II w myśl art. 45 ustawy o podatku dochodowym.

§ 49. (1) Jeżeli prośba o zwrot podatku dochodowego z działu II lub podatku specjalnego z tytułu nabycia akcji lub udziałów budzi wątpliwości, przeprowadza się postępowanie wyjaśniające, przy czym stosuje się odpowiednio przepisy § 47 ust. (1).

(2) W razie istnienia prawa do ulgi doręcza się płatnikowi w odpowiedzi na podanie postanowienie o uldze. Do postanowienia o uldze stosuje się odpowiednio przepisy § 47 ust. (5) z tą różnicą, że zamiast sumy podatku, przypadającej do uiszczenia (pkt 4), wymienia się sumę podatku, przypadającą do zwrotu.

(3) Równocześnie z wydaniem postanowienia o uldze właściwy urząd skarbowy zarządza zwrot podatku. Płatnikowi, posiadającemu zaległości podatkowe, zalicza się sumę przypadającą do zwrotu na te zaległości.

(4) Zwrot podatku następuje pod warunkiem, że się spełnią wymogi, od których ustawa prawo do ulg uzależnia. Jeżeli wymogi się nie spełnią, osoba, której podatek zwrócono, jest obowiązana do wpłacenia zwróconego podatku w trybie przewidzianym w § 44.

§ 50. (1) Jeżeli cena nabycia akcji lub udziałów przewyższa sumę wynagrodzeń, otrzymanych przez płatnika w ciągu roku, nadwyżka ulega potrąceniu z wynagrodzeń, otrzymanych w roku następnym. Celem uzyskania zwrotu podatku dochodowego z działu II lub specjalnego wnosi płatnik ponowne podanie w terminie do dnia 15 kwietnia roku następującego po roku, w którym ulga ma być zastosowana do nadwyżki. W podaniu tym powołuje się płatnik jedynie na otrzymane postanowienie o uldze i prosi o zwrot podatku dołączając do podania zestawienie otrzymanych w roku następnym wynagrodzeń oraz potrąconych od tych wynagrodzeń sum podatku dochodowego z działu II lub specjalnego.

(2) Przewidziany w ust. (1) tryb postępowania stosuje się aż do zupełnego wyczerpania okresu, w ciągu którego prawo potrącenia służy.

(3) Dyrektorowi izby skarbowej służy prawo darowania skutków przekroczenia terminu określonego w ust. (1). Postanowienie dyrektora izby skarbowej jest ostateczne.

(4) Do zwrotu podatku dochodowego z działu II lub specjalnego przypadającego od nadwyżki stosuje się odpowiednio przepisy § 48 ust. (2) — (4).

§ 51. W razie ustalenia, że płatnikowi, roszczącemu sobie prawo do ulgi, ulga w ogóle nie służy, właściwa władza zawiadamia go o tym postanowieniem, które zawiera:

1) imię, nazwisko i adres płatnika,
2) stwierdzenie braku prawa do ulgi,
3) przesłanki faktyczne i motywy prawne, na których postanowienie się opiera,
4) pouczenie o środkach prawnych,
5) datę,
6) podpis lub pieczęć władzy.

§ 52. (1) Od postanowienia o uldze oraz od postanowienia przewidzianego w § 51 służy odwołanie do władzy, bezpośrednio przełożonej nad władzą, która postanowienie wydała. W szczególności od postanowienia wydanego przez urząd skarbowy służy odwołanie do izby skarbowej, a od postanowienia wydanego przez izbę skarbową — do Ministerstwa Skarbu.

(2) Odwołanie wnosi się w ciągu dni 30 od dnia następnego po doręczeniu postanowienia, za pośrednictwem tej władzy, która postanowienie wydała.

§ 53. W postępowaniu odwoławczym stosuje się odpowiednio przepisy art. 101, 102 § 2, art. 103 § 1 i 3, art. 104 — 107, 109, 110 oraz 112 — 116 ordynacji podatkowej z następującymi zastrzeżeniami:

1) w art. 101 przez wyrażenia: „podstawy wymiaru" i „uzasadnienie wymiaru" w odpowiednich liczbach i przypadkach rozumie się podstawę i uzasadnienie zastosowanej ulgi;

2) w art. 105, 109, 110, 112, 114 i 115 przez wyrażenie „władza wymiarowa" w odpowiednim przypadku rozumie się władzę, która zastosowała ulgę;

3) w art. 112 i 114 przez wyrażenie „akta wymiarowe" w odpowiednim przypadku rozumie się akta dotyczące zastosowania ulgi;

4) w art. 114 przez wyrażenie „postępowanie wymiarowe" w odpowiednim przypadku rozumie się postępowanie celem zastosowania ulgi;

5) w art. 115 przepisy zawarte w § 1 zdanie drugie oraz w § 2 rozumie się w ten sposób, że władza odwoławcza doszedłszy do przekonania, że ulgę zastosowano w kwocie wyższej, niżby się należało, zwraca sprawę I instancji celem obniżenia potrąconej sumy.

Do art. 24, 28 i 43.

§ 54. Przez „części dobudowane" i „dobudowę" rozumie się przybudowę lub nadbudowę.

Do art. 24 ust. (1).

§ 55. (1) Bieg dziesięcioletniego terminu zwolnienia od podatku od nieruchomości nowowzniesionych budowli i części dobudowanych rozpoczyna się z dniem, w którym chociażby jeden lokal (pomieszczenie) został oddany do używania, bez względu na to, czy oddanie do używania nastąpiło za zezwoleniem, czy też bez zezwolenia właściwej władzy budowlanej.

(2) Oddanie lokalu do używania dozorcy domowemu nie uzasadnia rozpoczęcia biegu dziesięcioletniego terminu zwolnienia od podatku od nieruchomości.

§ 56. (1) Przez wykończenie budowy lub dobudowy rozumie się wykonanie wszystkich robót związanych z budową lub dobudową z wyjątkiem zewnętrznego tynkowania lub licowania.

(2) Budowlę lub część dobudowaną uważa się za wykończoną również wówczas, jeżeli wszystkie lokale w tej budowli lub części dobudowanej są oddane w używanie, choćby roboty wymienione w ust. (1) nie zostały w całości wykonane.

§ 57. Podstawę wymiaru opłat i dopłat wymienionych w art. 24 ust. (1) pkt 2) stanowi idealny podatek od nieruchomości albo budynkowy, tj. taki podatek, obliczony według pełnego czynszu umownego lub pełnej wartości czynszowej nowowzniesionych budowli lub części dobudowanych, nie oddanych w najem, jaki przypadałby od tych budowli lub części dobudowanych, gdyby im zwolnienie od tego podatku nie służyło.

Do art. 24 ust. (2).

§ 58. Piętnastoletnie zwolnienie od podatku od nieruchomości w stosunku do lokali mieszkalnych służy budowlom nowowznoszonym i częściom dobudowanym pod warunkiem, że wszystkie lokale mieszkalne w tych budowlach i częściach dobudowanych będą się składać nie więcej niż z trzech izb. Istnienie w takiej budowli lub części dobudowanej choćby jednego lokalu, składającego się z więcej niż z trzech izb, uzasadnia tylko dziesięcioletnie zwolnienie od podatku od nieruchomości. Nie wpływa natomiast na prawo do piętnastoletniego zwolnienia od podatku od nieruchomości istnienie w takiej budowli lub części dobudowanej lokali niemieszkalnych (np. przemysłowych, handlowych, garaży itp.), lokale te jednak korzystają ze zwolnienia od podatku od nieruchomości tylko przez lat dziesięć.

Do art. 24 ust. (4).

§ 59. (1) Zwolnienie od podatku od lokali służy również lokalom w częściach dobudowanych.

(2) Zwolnienie od podatku od lokali wiąże się ściśle ze zwolnieniem od podatku od nieruchomości. Jeżeli nowowzniesiona budowla lub część dobudowana nie nabywa prawa do zwolnienia od podatku od nieruchomości na skutek niewykończenia przed 1 stycznia 1943 r., nie nabywają również prawa do zwolnienia od podatku od lokali lokale znajdujące się w tej budowli lub części dobudowanej. Jednakże osoby, które w okresie przed 1 stycznia 1943 r. zajęły lokale w budowli lub części dobudowanej, wymienionej w zdaniu poprzedzającym i nie opłacały w tym okresie podatku od lokali, nie mogą być pociągnięte do obowiązku uiszczenia tego podatku wstecz za ten okres.

(3) Piętnastoletnie zwolnienie od podatku od lokali służy tylko tym lokalom mieszkalnym nie więcej niż trzyizbowym, które znajdować się będą w budowlach lub częściach dobudowanych, wymienionych w § 58.

Do art. 25 ust. (1) i (4).

§ 60. Prawo potrącenia z dochodu podatkowego kosztów budowy garaży oraz kosztów przeprowadzenia kanalizacji lub wodociągów w budowlach istniejących służy pod warunkiem, że inwestycje te będą dokonane w okresie od 1 stycznia 1939 r. do końca roku 1942 (art. 43).

Do art. 25 ust. (2).

§ 61. (1) Prawo potrącenia z dochodu podatkowego kosztów budowy mieszkań jedno lub dwuizbowych służy osobom prawnym bez względu na to, czy wznoszona przez nie budowla lub część dobudowywana zawierać będzie oprócz tych mieszkań również mieszkania większe.

(2) Dla określenia sumy potrącalnej stosuje się odpowiednio przepisy art. 25 ust. (10), z zachowaniem granic, przewidzianych w art. 25 ust. (1).

Do art. 25 ust. (7).

§ 62. (1) Podatek dochodowy (dział I), przypadający od pozostałego po potrąceniu dochodu, oblicza się w sposób przewidziany w § 45 ust. (1).

(2) Do sposobu obliczania dodatku komunalnego do podatku dochodowego na obszarze województw: pomorskiego i poznańskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego i do udziału związków samorządowych we wpływach z podatku dochodowego stosuje się odpowiednio przepisy § 45 ust. (2) i (3).

Do art. 26 ust. (1).

§ 63. (1) Płatnikowi, którego dochód ogólny płynie ze źródeł, podlegających podatkowi dochodowemu z działu I ustawy o tym podatku oraz z wynagrodzeń podlegających podatkowi dochodowemu z działu II i podatkowi specjalnemu, służy prawo potrącenia kosztów budowy domu mieszkalnego z całego osiągniętego w ciągu roku dochodu, pod warunkiem, że suma potrącalna nie jest mniejsza od sumy tego dochodu.

P r z y k ł a d.

Płatnik uzyskał w roku 1938 dochód z następujących źródeł:

1) ze źródeł, podlegających opodatkowaniu według działu I ustawy o podatku dochodowym .	zł 5.000
2) z wynagrodzeń, podlegających opodatkowaniu według działu II ustawy o podatku dochodowym	zł 12.000
3) z wynagrodzeń podlegających podatkowi specjalnemu . .	zł 6.000
razem	zł 23.000

W roku 1938 płatnik ten wybudował dom mieszkalny za 30.000 zł. Służy mu zatem prawo potrącenia z powyższego ogólnego dochodu (zł 23.000) uzyskanego w roku 1938, sumy zł 23.000, co nastąpi: do wysokości zł 5.000 z dochodu z działu I, do wysokości zł 12.000 z wynagrodzeń, podlegających podatkowi dochodowemu z działu II, a do wysokości zł 6.000 z wynagrodzeń, podlegających podatkowi specjalnemu. Suma zł 7.000 pozostaje do potrącenia z dochodu ogólnego, który płatnik uzyska w roku 1939.

(2) Płatnikowi, którego dochód ogólny płynie ze źródeł, podlegających podatkowi dochodowemu z działu I ustawy o tym podatku oraz z wynagrodzeń, podlegających podatkowi dochodowemu z działu II i podatkowi specjalnemu, a wydatkowane w ciągu roku koszty budowy domu nie przewyższają dochodu, uzyskanego z jednej kategorii powyższych źródeł dochodowych — służy prawo potrącenia kosztów budowy domu tylko z dochodu z jednej kategorii źródeł, według jego wyboru.

P r z y k ł a d.

Płatnik uzyskał w roku 1938 dochód z tych samych kategorii źródeł i w tej samej wysokości, które przyjęte zostały w przykładzie, przytoczonym w ust. (1).

Płatnik ten wydatkował w roku 1938 na koszty budowy domu sumę zł 4.500. Może on więc żądać potrącenia sumy zł 4.500 według własnego wyboru, tylko: albo z dochodu (dział I) zł 5.000, albo z wynagrodzeń w kwocie zł 12.000, podlegających podatkowi dochodowemu z działu II, albo też z wynagrodzeń w kwocie zł 6.000, podlegających podatkowi specjalnemu.

(3) Jeżeli dochód ogólny płatnika płynie ze źródeł, podlegających podatkowi dochodowemu z działu I oraz z wynagrodzeń, podlegających podatkowi dochodowemu z działu II i podatkowi specjalnemu, a suma, wydatkowana w ciągu roku na budowę domu, nie przekracza jego do-

chodu ogólnego, ale przewyższa dochód, uzyskany choćby z jednej kategorii powyższych źródeł dochodowych — stosuje się ogólną zasadę, że suma kosztów budowy, potrącona z dochodu, płynącego z jednej kategorii źródeł, nie może być ponownie potrącona z dochodu płynącego z kategorii źródeł pozostałych, a tylko nadwyżka.

P r z y k ł a d.

Płatnik uzyskał w roku 1938 dochód z tych samych kategorii źródeł i w tej samej wysokości, które przyjęte zostały w przykładzie, przytoczonym w ust. (1).

Płatnik ten wydatkował w roku 1938 na koszty budowy domu sumę zł 7.000. Może on więc żądać potrącenia sumy złotych 7.000, według własnego wyboru, w jeden z następujących sposobów:

1) albo w całości z wynagrodzeń w kwocie zł 12.000, podlegających podatkowi dochodowemu z działu II;

2) albo do wysokości zł 5.000 z dochodu w kwocie zł 5.000 z działu I, a pozostałe zł 2.000 bądź z wynagrodzeń w kwocie zł 12.000, podlegających podatkowi dochodowemu z działu II, bądź z wynagrodzeń w kwocie zł 6.000, podlegających podatkowi specjalnemu;

3) albo też do wysokości zł 6.000 z wynagrodzeń, podlegających podatkowi specjalnemu, a pozostałe zł 1.000 bądź z wynagrodzeń w kwocie zł 12.000, podlegających podatkowi dochodowemu z działu II, bądź z dochodu w kwocie zł 5.000, podlegającego podatkowi dochodowemu z działu I.

(4) Przepisy ustępów poprzedzających stosuje się analogicznie w przypadkach, gdy dochód ogólny płatnika płynie bądź tylko ze źródeł podlegających podatkowi dochodowemu z działu I i z wynagrodzeń podlegających podatkowi dochodowemu z działu II, bądź tylko ze źródeł podlegających podatkowi dochodowemu z działu I i z wynagrodzeń podlegających podatkowi specjalnemu bądź też tylko z wynagrodzeń podlegających podatkowi dochodowemu z działu II i podatkowi specjalnemu.

Do art. 26 ust. (3).

§ 64. (1) Prawo potrącenia kosztów budowy domu mieszkalnego lub garażu z wynagrodzeń podlegających podatkowi specjalnemu służy pod warunkiem, że budowa tego domu lub garażu zostanie ukończona po dniu ogłoszenia ustawy, tj. po dniu 15 kwietnia 1938 r., chociażby rozpoczęta została przed tym dniem.

(2) Prawo potrącenia, o którym mowa w ust. (1), służy po raz pierwszy z ogólnej sumy wynagrodzeń otrzymanych przez osobę uprawnioną do ulgi w roku 1938. Jeżeli budowa domu mieszkalnego lub garażu została rozpoczęta przed dniem ogłoszenia ustawy, koszty budowy poniesione przed tym dniem ulegają również potrąceniu z wynagrodzeń otrzymanych w roku 1938.

(3) Do domów mieszkalnych i garaży, których budowa została lub będzie rozpoczęta przed dniem 1 stycznia 1939 r. (art. 43), stosują się w zakresie podatku specjalnego ulgi przewidziane w art. 26, a w zakresie innych danin publicznych ulgi przewidziane w ustawie z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 173).

Do art. 27.

§ 65. (1) Dziesięcioletni okres zwolnienia od podatku dochodowego, przewidziany w art. 27, obejmuje dziesięć kolejno po sobie następujących lat podatkowych, począwszy od roku podatkowego, obejmującego rok operacyjny, w którym budowa domu została wykończona.

(2) Zwolnienie od podatku dochodowego, przewidziane w art. 27, służy z samego prawa.

(3) Jeżeli dom mieszkalny, o którym mowa w art. 27, zostanie oddany choćby częściowo do używania przed ukończeniem budowy, dochód z tego domu, płynący w okresie od oddania do częściowego używania do dnia ukończenia budowy, podlega opodatkowaniu na zasadach ogólnych.

(4) Dochodu z domu mieszkalnego, zwolnionego w myśl art. 27 przez 10 lat od podatku dochodowego, płatnik nie wykazuje w zeznaniach o dochodzie składanych na dane lata podatkowe. Do zeznania o dochodzie składanego za rok operacyjny, w którym budowa domu została ukończona, powinien płatnik dołączyć zaświadczenie władzy, sprawującej nadzór nad budownictwem, stwierdzające: a) dzień ukończenia budowy domu, b) że dom ten jest położony w gminie miejskiej, c) że posiada on lokale mieszkalne nie większe niż dwuizbowe, d) że posiada on również lokale niemieszkalne, o ile to rzeczywiście zachodzi.

(5) W przypadku przewidzianym w § 56 ust. (2) płatnik powinien dołączyć do zeznania o dochodzie w miejsce zaświadczenia wymienionego w ust. (4) oświadczenie, że wszystkie lokale w budynku stanowiącym przedmiot ulgi zostały oddane w używanie oraz — podać datę oddania w używanie ostatniego lokalu.

(6) Jeżeli dom, o którym mowa w art. 27, zawiera wyłącznie lokale mieszkalne i stanowi jedyne źródło dochodu płatnika, nie ma on obowiązku składania zeznań o dochodzie za okres zwolnienia. Zaświadczenie wymienione w ust. (4) powinien płatnik przedstawić właściwej władzy skarbowej w dniu, w którym byłby obowiązany do złożenia zeznania o dochodzie za rok operacyjny, w którym budowa domu została

ukończona, gdyby zwolnienie od podatku dochodowego mu nie służyło.

(7) Istnienie prawa zwolnienia od podatku dochodowego dochodów, płynących z domów mieszkalnych, wymienionych w art. 27, stwierdza właściwa władza skarbowa w postanowieniu o uldze, po przeprowadzeniu — w razie wątpliwości — postępowania wyjaśniającego (§ 47 ust. (1)). Postanowienie to powinno określać budowlę stanowiącą przedmiot ulgi, początkowy i końcowy termin zwolnienia od podatku dochodowego, a poza tym powinno zawierać dane, wskazane w § 47 ust. (5) pkt 1) oraz 7)—9).

(8) Właściwa w myśl ust. (6) i (7) jest ta władza skarbowa (urząd skarbowy lub izba skarbowa), która na podstawie przepisów ordynacji podatkowej byłaby powołana do wymiaru podatku dochodowego osobie uprawnionej do ulgi z art. 27, gdyby ta ulga tej osobie nie służyła.

(9) W razie stwierdzenia, że płatnikowi, roszczącemu sobie prawo do ulgi z art. 27, ulga w ogóle nie służy, stosuje się odpowiednio przepisy § 51.

§ 66. Od postanowienia o uldze oraz od postanowienia wydanego na podstawie § 65 ust. (9) służy płatnikowi odwołanie do władz i według zasad, określonych w § 52 i 53.

Do art. 30 oraz 32 ust. (5).

§ 67. (1) Instytucjami ubezpieczeń społecznych, o których mowa w art. 30 ust. (2) pkt 1) i 2), są w myśl art. 17 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) w brzmieniu art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 855) Zakład Ubezpieczeń Społecznych oraz ubezpieczalnie społeczne.

(2) Zwolnienie od opłaty stemplowej pisma wymienionego w art. 30 ust. (2) pkt 2), stwierdzającego umowę, na mocy której miasto bądź powiatowy związek samorządowy zbywa grunt budowlany bądź nadaje prawo zabudowy, jak również pisma wymienionego w art. 30 ust. (2) pkt 1) lub 2), tyczącego się nabycia nieruchomości przez instytucję ubezpieczeń społecznych bądź zbycia przez nią gruntu budowlanego lub nadania prawa zabudowy, jest uzależnione od przedstawienia organowi właściwemu do wymierzenia opłaty stemplowej uchwały organu stanowiącego (rady miejskiej, rady powiatowej, rady Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, komisji administracyjnej ubezpieczalni społecznej) stwierdzającej, że zbycie następuje celem budowy domu (domów) bądź, że nabycie przez instytucję ubezpieczeń społecznych następuje celem budowy domów mieszkalnych. Jeśli pismo stwierdza zbycie nieruchomości bądź nadanie prawa zabudowy, to zwolnienie od opłaty stemplowej jest uzależnione nadto od przedstawienia zaświadczenia właściwej władzy sprawującej nadzór nad budownictwem, stwierdzającego stan rzeczy istniejący nie wcześniej niż na tydzień przed sporządzeniem pisma, mianowicie: czy dana nieruchomość jest gruntem niezabudowanym lub czy jest zajęta przez budynek, czy budynek jest już zdatny czy jeszcze nie jest zdatny do używania oraz komu zostało udzielone pozwolenie na budowę. Jeśli przedmiotem zbycia jest grunt niezabudowany albo grunt wraz z budynkiem zdatnym w całości do używania a zbudowanym przez zbywcę lub jego poprzednika (lecz nie korzystającym z ulgi przewidzianej w art. 30 ust. (2) pkt 4)) albo grunt pod budynkiem jeszcze niezdatnym w całości do używania, a zbudowanym przez nabywcę lub jego poprzednika (nie przez zbywcę lub jego poprzednika), to opłata stemplowa ma być wymierzona; jej płatność ulega odroczeniu; notariusz, który wymierzył opłatę stemplową, powinien przesłać urzędowi skarbowemu, w którego okręgu ma siedzibę, odpis pisma, co do którego płatność opłaty jest odroczona. Kwota, której płatność została odroczona, ulega umorzeniu, jeśli w ciągu lat trzech od sporządzenia pisma, stwierdzającego zbycie, została ukończona budowa domu zdatnego w całości do używania, a stwierdzające ten fakt zaświadczenie władzy sprawującej nadzór nad budownictwem zostało złożone urzędowi skarbowemu w ciągu dwóch miesięcy po upływie wymienionego okresu trzechletniego. Jeśli w tym terminie ani nie zostało złożone zaświadczenie, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym, ani nie uiszczono kwoty, której płatność została odroczona, to nastąpi ściągnięcie przymusowe opłaty stemplowej wraz z odsetkami (art. 3 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 8, poz. 88) liczonymi od dnia następnego po sporządzeniu aktu notarialnego, od którego dana opłata stemplowa została wymierzona.

§ 68. (1) Ulgi przewidziane w art. 30 ust. (2) pkt 3) i 4) nie należą się w szczególności w przypadkach następujących:

1) ulga w myśl art. 30 ust. (2) pkt 3) — jeśli pismo tyczy się przejścia własności budynku, który był zdatny do używania wcześniej niż na tydzień przed sporządzeniem pisma, a którego częścią składową jest przybudowa bądź nadbudowa, jeszcze niezdatne do używania;

2) ulga w myśl art. 30 ust. (2) pkt 4) — jeśli pismo stwierdza umowę o przeniesienie własności budynku składającego się z budowli pierwotnej i przybudowy bądź nadbudowy i przy tym budowla pierwotna była już poprzednio przedmiotem tytułu przejścia własności, mianowicie w czasie, w którym już była zdatna do używania;

3) ulga w myśl art. 30 ust. (2) pkt 4) — jeśli pismo stwierdza umowę o przeniesienie wła-

sności budynku składającego się z budowli pierwotnej i przybudowy bądź nadbudowy i przy tym pismo zostaje sporządzone po upływie lat dwóch od dnia, w którym zaczęto używać budowli pierwotnej, choćby używanie przybudowy bądź nadbudowy rozpoczęło się nie wcześniej niż dwa lata przed sporządzeniem pisma;

4) ulga w myśl art. 30 ust. (2) pkt 3) bądź 4) — jeżeli pismo tyczy się przejścia własności budynku, powstałego drogą przebudowy, dla której użyto — choćby tylko w części — fundamentów budynku dawnego.

(2) „Budynek" w rozumieniu art. 30 ust. (2) pkt 3) i 4) obejmuje budowlę i grunt pod nią. Ulga przewidziana w powołanych punktach 3) bądź 4) nie dotyczy ani podwórza ani w ogóle tych części danej nieruchomości, które nie są budynkiem w rozumieniu zdania poprzedzającego.

(3) Zwolnienie od opłaty stemplowej (całkowite lub częściowe) pisma wymienionego w art. 30 ust. (2) pkt 3) lub 4) tyczącego się nieruchomości położonej poza Centralnym Okręgiem Przemysłowym i poza granicami administracyjnymi miasta Gdyni, jest uzależnione od wykazania, że istnieją warunki zwolnienia, przez przedstawienie organowi właściwemu do wymierzenia opłaty stemplowej zaświadczenia władzy sprawującej nadzór nad budownictwem. Co do pisma wymienionego w ust. (2) pkt 3) zaświadczenie to powinno stwierdzić:

1) według zatwierdzonego projektu (planu) (§ 12 rozporządzenia z dnia 2 lipca 1929 r. Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 456) bądź według pozwolenia na budowę udzielonego w myśl § 13 tegoż rozporządzenia: a) czy na danej nieruchomości mają być zbudowane wyłącznie budynki mieszkalne, czy nadto budynki innego rodzaju i jakie jest ich przeznaczenie; b) co do każdego budynku mieszkalnego: czy jest przeznaczony całkowicie na cele mieszkalne; c) w razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie „b": czy budynek będzie się składał wyłącznie z lokali jednoizbowych (art. 29) bądź wyłącznie z lokali dwuizbowych (art. 29) bądź wyłącznie z lokali jednoizbowych i dwuizbowych; d) w razie odpowiedzi na pytanie „b", że budynek jest przeznaczony tylko częściowo na cele mieszkalne: czy część mieszkalna posiada cechy wymienione pod „c"; e) w razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie „d": ile będzie wynosiła kubatura użytkowa całego budynku, ile zaś kubatura użytkowa części mieszkalnej;

2) datę rozpoczęcia robót technicznych celem położenia fundamentów;

3) okoliczności faktyczne ujawniające, w jakim stadium znajdowała się budowa w dacie zaświadczenia bądź w dniu wcześniejszym wymienionym w zaświadczeniu i umożliwiające wniosek, iż budowla obejmowała co najmniej fundamenty zajmujące całą powierzchnię, która ma być zabudowana według projektu (planu) bądź według pozwolenia na budowę, że te fundamenty są całkowicie nowe (że zatem nawet w części nie są fundamentami budynku dawnego), oraz że budynek nie był jeszcze zdatny do używania ani w całości ani w części.

(4) Co do pisma wymienionego w art. 30 ust. (2) pkt 4) zaświadczenie władzy sprawującej nadzór nad budownictwem powinno stwierdzić stan rzeczy istniejący w dniu, który przypadł nie wcześniej niż na tydzień przed sporządzeniem wymienionego pisma — mianowicie:

1) czy na danej nieruchomości są zbudowane wyłącznie budynki mieszkalne, czy nadto budynki innego rodzaju i jakie jest przeznaczenie każdego z nich;

2) co do każdego budynku mieszkalnego: a) czy jest on przeznaczony całkowicie na cele mieszkalne; b) w razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie „a": czy budynek składa się wyłącznie z lokali jednoizbowych (art. 29) bądź wyłącznie z lokali dwuizbowych (art. 29) bądź wyłącznie z lokali jednoizbowych i dwuizbowych; c) w razie odpowiedzi na pytanie „a", że budynek jest przeznaczony tylko częściowo na cele mieszkalne: czy część mieszkalna posiada cechy wymienione pod „b", d) w razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie „c": ile wynosi kubatura użytkowa całego budynku, ile zaś kubatura użytkowa części mieszkalnej;

3) co do każdego budynku znajdującego się na danej nieruchomości: a) datę dnia, w którym budynek stał się zdatny do używania bądź w całości bądź choćby tylko w części, b) datę dnia, w którym zaczęto budynku używać bądź od razu w całości bądź na razie tylko w części, lub stwierdzenie, że się budynku jeszcze nie używa nawet w części, c) czy dany budynek ma fundamenty całkowicie nowe lub czy w całości albo w części opiera się na fundamentach budynku dawnego; dane faktyczne wymienione pod 3) nie są potrzebne co do budynków, co do których strona nie żąda ulgi.

(5) Co do pisma wymienionego w art. 30 ust. (2) pkt 4) zwolnienie od opłaty stemplowej zależy nadto od wykazania, że umowa, którą stwierdza dane pismo, jest tytułem przejścia własności pierwszym po dniu, w którym budynek stał się zdatny do używania bądź w całości bądź tylko w części. Pismo nie jest wolne od opłaty także wówczas, gdy tytułem, który poprzedził daną umowę, a powstał po dniu, wymienionym w zdaniu poprzedzającym, były: spadkobranie, zapis lub darowizna.

(6) Ustępy (3) — (5) stosuje się do nieruchomości położonych w Centralnym Okręgu Przemysłowym bądź w granicach administracyjnych miasta Gdyni — z tą zmianą, że zwol-

nienie od opłaty stemplowej nie zależy od warunków wymienionych w ust. (3) pkt 1) lit. c) bądź w ust. (4) pkt 2) lit. b).

§ 69. Zaświadczenie władzy sprawującej nadzór nad budownictwem (§§ 67 i 68) lub jego odpis uwierzytelniony powinny pozostać w aktach notariusza (art. 27 i 28 u. o. s.); jeżeli zostały przedstawione w drodze odwołania (art. 46 u. o. s.) to powinny pozostać w aktach władzy skarbowej przy odwołaniu.

Do art. 32 ust. (1).

§ 70. (1) Władza sprawująca nadzór nad budownictwem przesyła właściwemu miejscowo urzędowi skarbowemu, w terminach do końca stycznia i do końca lipca każdego roku, wykaz budowli i części dobudowanych wykończonych w ciągu każdego półrocza, poprzedzającego te miesiące.

(2) Wykaz ten zawiera: imię, nazwisko i adres właściciela budowli lub dobudowy, oznaczenie położenia budowli lub dobudowy (ulica i numer domu), ilość i rodzaj lokali (mieszkalne, handlowe, przemysłowe itp.), z których składa się budowla lub dobudowa, a co do lokali mieszkalnych nadto ilość izb składających się na każdy lokal, datę oddania do używania pierwszego lokalu w tej budowli lub dobudowie, datę wykończenia budowli lub dobudowy.

(3) Na podstawie danych zawartych w wykazach wymienionych w ust. (2) oraz przeprowadzonego w razie potrzeby postępowanła wyjaśniającego (§ 47 ust. (1)) urząd skarbowy wydaje postanowienie o uldze, które doręcza osobie uprawnionej.

(4) Postanowienie o uldze zawiera:

1) imię, nazwisko i adres osoby uprawnionej do ulgi,

2) określenie budowli lub dobudowy, objętej ulgą w zakresie danin publicznych, wymienionych w art. 24,

3) oznaczenie terminu, w ciągu którego ulga służy (10 lub 15 lat),

4) początkowy i końcowy dzień terminu zwolnienia od danin publicznych, wymienionych w art. 24,

5) pouczenie o środkach prawnych,

6) datę,

7) podpis lub pieczęć władzy.

§ 71. Od postanowienia o uldze służy odwołanie do izby skarbowej. Przepisy § 52 i 53 stosuje się odpowiednio.

Do art. 32 ust. (2) — (4).

§ 72. Do postępowania w I instancji celem zastosowania ulg w podatkach dochodowym i specjalnym przewidzianych w art. 25 i 26, właściwości władz, terminu wnoszenia podań o ulgi oraz postępowania odwoławczego, stosuje się odpowiednio przepisy § 46 — 53.

Do art. 35.

§ 73. (1) Za statki powietrzne uważa się, zgodnie z przepisami art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczym (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 69, poz. 437), balony, sterowce, samoloty, szybowce i inne tego rodzaju aparaty, zdolne do unoszenia się w powietrzu i przewożenia ludzi lub rzeczy.

(2) Rowery zaopatrzone w silniki o pojemności do 100 cm traktuje się na równi z motocyklami.

Do art. 36.

§ 74. Ulga w podatkach dochodowym i specjalnym służy w stosunku do wszystkich pojazdów mechanicznych i statków powietrznych nabytych przez tę samą osobę, bez względu na ich ilość.

§ 75. (1) Przez cenę nabycia pojazdu mechanicznego lub statku powietrznego rozumie się cenę pojazdu lub statku w stanie gotowym do użytku według przeznaczenia.

(2) Zastrzeżenie przez sprzedającego prawa własności pojazdu lub statku w przypadku pokrycia należności wekslami, aż do opłacenia całej ceny kupna, jest dla sprawy przyznania ulgi bez znaczenia.

§ 76. (1) Na obszarze województw: pomorskiego i poznańskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego suma, przypadająca do potrącenia z podatku dochodowego z tytułu nabycia przez osobę uprawnioną do ulgi pojazdu mechanicznego lub statku powietrznego, rozdziela się proporcjonalnie między podatek dochodowy na rzecz Państwa i dodatek komunalny do tego podatku.

(2) Udział we wpływach z podatku dochodowego nie służy związkom samorządowym w stosunku do sum, potrąconych z podatku dochodowego z tytułu nabycia pojazdu mechanicznego lub statku powietrznego.

Do art. 40.

§ 77. Celem zastosowania ulgi w podatku dochodowym z działu I ustawy o tym podatku, z tytułu nabycia pojazdu mechanicznego lub statku powietrznego, stosuje się następujący tryb postępowania:

1) płatnikowi, uprawnionemu do ulgi, wymierza się podatek dochodowy za dany rok operacyjny, tak jak gdyby mu ulga nie służyła; na dokonany wymiar doręcza się mu nakaz płatniczy;

2) równocześnie z nakazem płatniczym doręcza się płatnikowi postanowienie o uldze po uprzednim przeprowadzeniu, w razie potrzeby, postępowania wyjaśniającego (§ 47 ust. (1));

3) przypisany płatnikowi podatek dochodowy umarza się do wysokości przyznanej ulgi.

Do art. 41 ust. (1).

§ 78. (1) Podania o zwrot podatku dochodowego (dział II) lub podatku specjalnego wnosi się w terminie od dnia 1 stycznia do dnia 15 kwietnia roku, następującego po roku, w którym pojazd mechaniczny lub statek powietrzny nabyto. Dyrektorowi izby skarbowej służy prawo darowania skutków przekroczenia tego terminu. Postanowienie dyrektora izby skarbowej jest ostateczne.

(2) Jeżeli podatek dochodowy z działu II lub specjalny, potrącony płatnikowi w ciągu pierwszych kilku miesięcy roku, w którym płatnik nabył pojazd mechaniczny lub statek powietrzny, pokrywa w całości sumę, przypadającą do zwrotu, płatnik może wnieść podanie o zwrot podatku już tego dnia, w którym łączna suma podatku potrąconego i wpłaconego do kasy skarbowej osiągnie co najmniej wysokość sumy, przypadającej płatnikowi z tytułu ulgi do zwrotu.

Przykład pierwszy.

Płatnikowi z uposażeniem miesięcznym zł 2.000 potrącono tytułem podatku dochodowego w ciągu miesięcy styczeń — maj 1938 r. zł 1.840. Płatnik ten nabył w maju 1938 r. samochód w cenie zł 6.000, płacąc całą cenę. Tytułem ulgi przypada mu więc do zwrotu suma zł 1.200 (20% ceny samochodu). Ponieważ suma ta znajduje w całości pokrycie w sumie podatku, potrąconego za pierwsze pięć miesięcy 1938 r. (zł 1.840), płatnik może wnieść podanie o przyznanie ulgi natychmiast po nabyciu samochodu.

Przykład drugi.

Płatnik z uposażeniem miesięcznym zł 2.000, otrzymywanym od 1 stycznia 1938 r., nabył w maju 1938 r. samochód w cenie zł 15.000, płacąc całą cenę. Suma przypadająca płatnikowi do zwrotu wynosi zł 3.000 (20% ceny samochodu). Znajdzie ona pokrycie dopiero w sumie podatku, potrąconego za miesiące styczeń — sierpień 1938 r. (zł 3.312). Płatnik ten może więc wnieść podanie o zwrot podatku w sierpniu lub wrześniu 1938 r., w zależności od tego, czy pobiera on wynagrodzenie z góry czy z dołu.

§ 79. Na skutek podania o zwrot podatku dochodowego z działu II lub specjalnego wydaje urząd skarbowy, po uprzednim przeprowadzeniu w razie potrzeby postępowania wyjaśniającego (§ 47 ust. (1)), postanowienie o uldze, które doręcza osobie uprawnionej, oraz zarządza zwrot przypadającej sumy podatkowej.

§ 80. Postanowienie o uldze określa cenę pojazdu lub statku przyjętą za podstawę ulgi, sumę podatku, przypadającą do potrącenia (podatek dochodowy z działu I) lub do zwrotu (podatek dochodowy z działu II lub specjalny) oraz zawiera dane, przewidziane w § 47 ust. (5) pkt 1) i 7)—9).

§ 81. W razie ustalenia, że płatnikowi ulga nie służy, stosuje się odpowiednio przepisy § 51.

§ 82. Od postanowienia o uldze oraz od postanowienia, wydanego na podstawie § 81, służy odwołanie do izby skarbowej. Przepisy § 52 i 53 stosuje się odpowiednio.

Do art. 43.

§ 83. (1) Osoby, które budowę domów rozpoczęły lub rozpoczną przed dniem 1 stycznia 1939 r., powinny, w celu zachowania prawa do ulg przewidzianych w przepisach, o których mowa w art. 43 ust. (1), wykazać zaświadczeniem władzy sprawującej nadzór nad budownictwem, że w dniu 31 grudnia 1938 r. były wykonane fundamenty pod wznoszony dom. To samo stosuje się do części dobudowywanych, z tą różnicą, że przy dobudowie pięter zaświadczenie wymienione w zdaniu poprzedzającym powinno wykazać, że w dniu 31 grudnia 1938 r. były rozpoczęte roboty murarskie związane z dobudową tych pięter.

(2) Artykułów 30 i 31 nie stosuje się: 1) do pism sporządzonych przed dniem 1 stycznia 1939 r. (art. 46 i 48), 2) do pism sporządzonych

po dniu 31 grudnia 1938 r. w razie wykazania zaświadczeniem władzy sprawującej nadzór nad budownictwem, że dom, którego pismo dotyczy, był w całości zdatny do używania przed dniem 1 stycznia 1939 r. lub wprawdzie przed tą datą dom nie był wykończony, ale dana budowla obejmowała co najmniej fundamenty zajmujące całą powierzchnię, która miała być zabudowana według zatwierdzonego projektu (planu) bądź według pozwolenia na budowę. W tych przypadkach stosuje się art. 7—10 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 173) oraz § 14 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 czerwca 1934 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 494).

§ 84. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem § 54—72, które wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 1939 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

Minister Komunikacji: *Ulrych*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 grudnia 1938 r. Nr 93, poz. 636).

781

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 19 listopada 1938 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 6 listopada 1938 r. o tymczasowym uregulowaniu ubezpieczeń społecznych na odzyskanych ziemiach Śląska Cieszyńskiego.

Na podstawie art. 5 i 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 listopada 1938 r. o tymczasowym uregulowaniu ubezpieczeń społecznych na odzyskanych ziemiach Śląska Cieszyńskiego (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 572) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Wykonywanie ubezpieczenia na wypadek choroby przeprowadzanego poprzednio przez b. czesko-słowacki okręgowy zakład ubezpieczenia na wypadek choroby w Cieszynie powierza się Ubezpieczalni Społecznej w Cieszynie, a ubezpieczenia przeprowadzanego przez b. czesko-słowacki okręgowy zakład ubezpieczenia na wypadek choroby we Frysztacie — Ubezpieczalni Społecznej we Frysztacie.

(2) Ubezpieczalnia Społeczna w Cieszynie i Ubezpieczalnia Społeczna we Frysztacie są osobami prawa publicznego.

§ 2. Przemysłowe zakłady ubezpieczenia na wypadek choroby przy firmie Albert Hahn w Nowym Boguminie oraz przy firmie Fabryka Drutu Towarzystwa Górniczo - Hutniczego w Nowym Boguminie działają nadal w swoim dotychczasowym zakresie.

§ 3. Ubezpieczalnie Społeczne w Cieszynie i we Frysztacie ubezpieczają na wypadek choroby wszystkich pracowników, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia w myśl §§ 2, 3 i 5 czesko-słowackiej ustawy o ubezpieczeniu pracowników na wypadek choroby, inwalidztwa i na starość z dnia 9 października 1924 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 września 1938 r., z wyjątkiem pracowników ubezpieczonych w zakładach wymienionych w § 2. Zatrudnionych na obszarze zachodniej części powiatu Cieszyńskiego ubezpiecza Ubezpieczalnia Społeczna w Cieszynie, zatrudnionych zaś na obszarze powiatu Frysztackiego — Ubezpieczalnia Społeczna we Frysztacie.

§ 4. Okresy składkowe przebyte przed wstąpieniem do jednej z wymienionych w §§ 1 i 2 instytucyj:

1) w ubezpieczalniach społecznych lub w kasach chorych, działających na obszarze Rzeczypospolitej — oraz

2) w czesko-słowackich instytucjach ubezpieczenia na wypadek choroby przed dniem zmiany suwerenności —

uwzględnia się przy ustalaniu prawa do świadczeń na wypadek choroby.

§ 5. (1) Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych powierza się wykonywanie na odzyskanych ziemiach Śląska Cieszyńskiego:

1) ubezpieczenia na wypadek inwalidztwa i na starość, wykonywanego poprzednio przez Centralny Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Pradze,

2) ubezpieczenia od wypadków, wykonywanego poprzednio przez Zakład Ubezpieczenia Robotników od Wypadków w Brnie,

3) ubezpieczenia pensyjnego pracowników umysłowych, wykonywanego poprzednio przez Powszechny Zakład Pensyjny w Pradze i jego oddziały.

(2) Zakład Ubezpieczeń Społecznych wykonywa wymienione w ust. (1) ubezpieczenia na podstawie przepisów, jakie normowały te ubezpieczenia w dniu 30 września 1938 r.

§ 6. (1) Zakład Ubezpieczeń Społecznych udzielać będzie świadczeń na podstawie przepisów wymienionych w § 5 ust. (2) tylko w tych przypadkach, gdy prawo do świadczenia powstało wyłącznie na podstawie okresów ubezpieczenia przebytych po zmianie suwerenności na odzyskanych ziemiach Śląska Cieszyńskiego, bądź też na podstawie wykonywanego tam po tym czasie zatrudnienia.

(2) Osobom uprawnionym do świadczeń przewidzianych w ust. (1) przysługuje dodatek w wysokości i na zasadach określonych w art. 2 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 listopada 1938 r. o tymczasowym uregulowaniu ubezpieczeń społecznych na odzyskanych ziemiach Śląska Cieszyńskiego (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 572), zwanego w dalszych przepisach rozporządzenia niniejszego „dekretem".

§ 7. (1) Osobom zamieszkałym na odzyskanych ziemiach Śląska Cieszyńskiego prawo do zasiłku z tytułu ubezpieczeń, wymienionych w § 5 ust. (1), przysługuje zarówno wtedy, gdy prawo do świadczenia wynika wyłącznie z okresów ubezpieczenia przebytych przed dniem zmiany suwerenności w ubezpieczeniu czesko-słowackim, jak i wtedy, gdy wynika ono ze zliczenia okresów przebytvch w ubezpieczeniu czesko-słowackim przed dniem zmiany suwerenności z okresami ubezpieczeniowvmi przebytymi w polskich instytucjach ubezpieczeniowych po zmianie suwerenności.

(2) Okresy ubezpieczeniowe, wymienione w ust. (1), zalicza się na zachowanie ekspektatywy i na okres wyczekiwania, jak również uwzględnia się przy ustalaniu wysokości świadczenia.

§ 8. Nie mają prawa do zasiłków przewidzianych w dekrecie osoby, które uprawnione były do świadczeń z czesko-słowackich instytucyj ubezpieczeń społecznych, a które zamiast tych świadczeń otrzymały świadczenia ubezpieczeniowe bądź zasiłki z państwa trzeciego, jak również osoby, które nie posiadają obywatelstwa polskiego. Na żądanie instytucji udzielającej zasiłków osoby interesowane powinny przedstawić dowód obywatelstwa. W przypadkach, gdy zasiłki są już wypłacane, wypłata zasiłków może być wstrzymana do czasu przedstawienia tego dowodu.

§ 9. (1) Przyznawanie i wypłacanie zasiłków powierza się Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych.

(2) Zakład Ubezpieczeń Społecznych dostarczy tymczasowo środków na wypłatę zasiłków, przy czym:

1) środków na zasiłki dla osób uprawnionych do świadczeń z powszechnego zakładu pensyjnego funkcjonariuszów prywatnych w Pradze dostarczy Fundusz Ubezpieczenia Emerytalnego Pracowników Umysłowych,
2) środków na zasiłki dla osób uprawnionych do świadczeń z czesko-słowackich instytucyj ubezpieczenia od wypadków — Fundusz Ubezpieczenia od Wypadków i Chorób Zawodowych,
3) środków na zasiłki dla osób uprawnionych do świadczeń z Centralnego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Pradze — Fundusz Ubezpieczenia Emerytalnego Robotników.

(3) Zasiłki dla osób uprawnionych do świadczeń z Centralnej Kasy Brackiej w Pradze wypłacać będzie do czasu odmiennego uregulowania Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

§ 10. (1) Ubezpieczalnie Społeczne w Cieszynie i we Frysztacie wykonywają w zakresie ubezpieczeń powierzonych w myśl § 5 Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych oraz w zakresie akcji zasiłkowej na podstawie dekretu czynności następujące:

1) ustalanie obowiązku ubezpieczenia,
2) ustalanie uprawnień do kontynuowania poszczególnych rodzajów ubezpieczenia,
3) wymierzanie i pobieranie składek ubezpieczeniowych oraz kontrola uiszczania składek przez pracodawców,
4) przyjmowanie roszczeń o świadczenia oraz przeprowadzanie czynności przygotowawczych dla udzielania świadczeń,
5) przyjmowanie roszczeń o zasiłki na podstawie dekretu w przypadkach, gdy świadczenie nie zostało przyznane przez czesko-słowacką instytucję ubezpieczeń społecznych, oraz przeprowadzanie czynności przygotowawczych dla udzielania zasiłków,
6) kontrolę osób pobierających świadczenia lub zasiłki.

(2) Te z czynności wymienionych w ust. (1), które dotychczas należały do zakresu obowiązków przemysłowych zakładów ubezpieczenia na wypadek choroby wymienionych w § 2, należą nadal do zakresu działania tych zakładów.

(3) Zakład Ubezpieczeń Społecznych może powierzyć instytucjom ubezpieczenia na wypadek choroby (§§ 1 i 2) wykonywanie także innych czynności ubezpieczeniowych lub też mo-

że przejąć wykonywanie niektórych czynności wymienionych w ust. (1).

§ 11. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zwraca koszty wykonywania czynności, o których mowa w § 10, według norm ustalonych przez Ministra Opieki Społecznej.

§ 12. Należności ze składek ubezpieczeniowych, odsetek zwłoki i kar pieniężnych, z tytułu zatrudnienia na ziemiach odzyskanych, istniejące w dniu zmiany suwerenności lub powstałe po zmianie suwerenności, powinny być uiszczone do właściwej, w myśl rozporządzenia niniejszego, polskiej instytucji ubezpieczeniowej.

§ 13. Nadzór nad instytucjami ubezpieczeniowymi, wymienionymi w §§ 1 i 2, sprawuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych w zakresie przysługującym w dniu 30 września 1938 r. Centralnemu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w Pradze.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej:
Marian Zyndram-Kościałkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 listopada 1938 r. Nr 92, poz. 632).

782

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 listopada 1938 r.

ustalające termin, od którego waluta czeska przestaje być prawnym środkiem płatniczym na ziemiach, odzyskanych w listopadzie 1938 r. we Frydeckiem.

Na podstawie art. 7 pkt 1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 listopada 1938 r. o zjednoczeniu z Rzecząpospolitą Polską ziem odzyskanych w listopadzie 1938 r. i o rozciągnięciu na te ziemie mocy obowiązującej niektórych aktów ustawodawczych (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 585) zarządzam co następuje:

§ 1. Z dniem 1 grudnia 1938 r. korona czeska przestaje być prawnym środkiem płatniczym na ziemiach odzyskanych w listopadzie 1938 r. we Frydeckiem.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 listopada 1938 r. Nr 92, poz. 633).

783

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 listopada 1938 r.

ustalające termin, od którego waluta czeska przestaje być prawnym środkiem płatniczym na ziemiach, odzyskanych w listopadzie 1938 r. w Czadeckiem, w Jaworzynie Spiskiej, w Pieninach, w dolinie Popradu oraz w źródłowisku Udawy.

Na podstawie art. 7 pkt 1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 listopada 1938 r. o zjednoczeniu z Rzecząpospolitą Polską ziem odzyskanych w listopadzie 1938 r. i o rozciągnięciu na te ziemie mocy obowiązującej niektórych aktów ustawodawczych (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 585) zarządzam co następuje:

§ 1. Z dniem 9 grudnia 1938 r. korona czeska przestaje być prawnym środkiem płatniczym na ziemiach odzyskanych w listopadzie 1938 r. w Czadeckiem, w Jaworzynie Spiskiej, w Pieninach, w dolinie Popradu oraz w źródłowisku Udawy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 grudnia 1938 r. Nr 95, poz. 642).

784

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 listopada 1938 r.

o pomocy Skarbu Państwa dla instytucyj wierzycielskich, zawierających układy konwersyjne oraz o zrównaniu warunków spłat w układach konwersyjnych, zawartych przed dniem 1 grudnia 1934 r. z dłużnikami, zaliczonymi następnie do posiadaczy gospodarstw wiejskich grupy C.

Na podstawie art. 3 i 19 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 109, poz. 973), zmienionej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 507), zarządzam co następuje:

§ 1. Pomoc Skarbu Państwa dla instytucyj wierzycielskich z tytułu obniżenia dłużnikom odsetek od wierzytelności objętych układami konwersyjnymi, zawartymi z posiadaczami gospodarstw wiejskich grup A i B, dzierżawcami i osobami prawnymi (spółdzielniami rolniczo-handlowymi, spółkami wodnymi, spółkami maszynowymi oraz wydziałami powiatowymi), przedłuża się do dnia 31 marca 1941 r.

Z tytułu powyższej pomocy instytucje wierzycielskie otrzymywać będą od sum wierzytelności objętych układami:

1) 2% w stosunku rocznym — jeżeli wszystkie wierzytelności rolnicze instytucji wierzycielskiej, stanowią co najmniej 50% ogólnej sumy kredytów, udzielonych przez tę instytucję;

2) 1½% w stosunku rocznym — jeżeli wszystkie wierzytelności rolnicze instytucji wierzycielskiej stanowią od 33% do 50% ogólnej sumy kredytów, udzielonych przez tę instytucję.

Stosunek sumy wierzytelności rolniczych instytucji wierzycielskiej do ogólnej sumy kredytów, udzielonych przez tę instytucję, ustalać się będzie według stanu na dzień 31 grudnia 1932 r.

Spółdzielniom kredytowym, komunalnym kasom oszczędności i gminnym kasom pożyczkowo - oszczędnościowym może być przyznana na podstawie decyzji Ministra Skarbu dodatkowa pomoc Skarbu Państwa nie przewyższająca ½% w stosunku rocznym. Instytucjom wierzycielskim, zawierającym układy za pośrednictwem Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, pomoc ta może być podwyższona do ¾% w stosunku rocznym.

§ 2. Niespłacony do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego kapitał wierzytelności objęty zatwierdzonymi przez Komitet Konwersyjny układami konwersyjnymi, zawartymi przed dniem 1 grudnia 1934 r. z dłużnikami zaliczonymi następnie do posiadaczy gospodarstw wiejskich grupy C — na wniosek dłużnika instytucja wierzycielska winna rozłożyć na osiem lat, w ratach półrocznych, płatnych według następującej skali:

w pierwszym	roku	ulega	spłacie	5%	niespłaconego	kapitału	wierzytelności
,, drugim	,,	,,	,,	10%	,,	,,	,,
,, trzecim	,,	,,	,,	10%	,,	,,	,,
,, czwartym	,,	,,	,,	10%	,,	,,	,,
,, piątym	,,	,,	,,	15%	,,	,,	,,
,, szóstym	,,	,,	,,	15%	,,	,,	,,
,, siódmym	,,	,,	,,	15%	,,	,,	,,
,, ósmym	,,	,,	,,	20%	,,	,,	,,

Spłata pierwszej półrocznej raty według powyższej skali będzie przypadała na dzień płatności najbliższej raty kapitałowej ustalonej w układzie, zapadającej po dniu 1 stycznia 1938 r.

Dłużnik ma możność zgłaszania wniosku do instytucji wierzycielskiej o rozłożenie spłaty pozostałego niespłaconego kapitału długu najpóźniej do dnia 1 kwietnia 1939 r.

Prawo spłaty papierami wartościowymi w myśl przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 179) służy dłużnikowi co do sumy, jaka wypadała według skali, przewidzianej w dotychczas obowiązujących przepisach.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 2 grudnia 1938 r. Nr 94, poz. 638).

785

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 12 listopada 1938 r.

w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokołu taryfowego z dnia 5 marca 1938 r. między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Łotewską.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 16 lipca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 411), w dniu 21 września 1938 r. nastąpiła ratyfikacja protokołu taryfowego między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Łotewską, podpisanego wraz z protokołem podpisania w Warszawie dnia 5 marca 1938 r., oraz, że wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższego protokołu taryfowego, zgodnie z jego pkt 2, dokonana została w Rydze dnia 3 listopada 1938 r.

Tekst wspomnianych protokołów wraz z przekładem na język polski opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 kwietnia 1938 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tychże protokołów (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 235).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 listopada 1938 r. Nr 92, poz. 634).

786

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 28 października 1938 r.

w sprawie przystąpienia Protektoratu Adenu do konwencji z dnia 12 października 1929 r. o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że w wykonaniu postanowień art. 40 ust. 2 konwencji o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, podpisanej wraz z protokołem dodatkowym w Warszawie dnia 12 października 1929 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 8, poz. 49), zostało zgłoszone Rządowi Polskiemu dnia 14 września 1938 r. przez Rząd Brytyjski przystąpienie Protektoratu Adenu do powyższej konwencji i protokołu dodatkowego.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 grudnia 1938 r. Nr 95, poz, 645).

787

ZARZĄDZENIE

Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Skarbu

z dnia 25 listopada 1938 r.

w sprawie zwolnienia Stowarzyszenia Wyższej Użyteczności „Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej“ od podatku od lokali.

Na podstawie art. 49 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 808) Stowarzyszenie Wyższej Użyteczności „Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej“ zwalnia się od podatku od lokali, przypadającego od lokali lub ich części, zajmowanych przez Stowarzyszenie w celu prowadzenia działalności, określonej w statucie.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*
Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z „Monitora Polskiego“ z dnia 5 grudnia 1938 r. Nr 278, poz. 654).

788

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 grudnia 1938 r.

L. D. III. 14861/4/38

w sprawie wyliczenia się z zaliczek wypłaconych funkcjonariuszom na koszty przesiedlenia.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego.

Odnośnie wyliczanie się z zaliczek wypłaconych funkcjonariuszom na koszty przesiedlenia, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w myśl postanowień § 24 ustęp 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 35 p. 320), zaliczki wypłacone na przesiedlenie się powinny być wyrachowane względnie zlikwidowane w terminie 14-dniowym po dokonaniu przewozu urządzenia domowego.

Jeżeli funkcjonariusz, któremu wypłacono zaliczkę nie dokona przesiedlenia się w terminie do końca okresu budżetowego, w którym zaliczka została wypłacona, należy zastosować § 23 ustęp 5, zdanie pierwsze przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych.

W razie wypłacenia zaliczki na koszty przesiedlenia w ostatnim miesiącu okresu budżetowego, a wyrachowanie się z tej zaliczki przypadnie w nowym okresie budżetowym, należy stosować zdanie drugie wyżej powołanego paragrafu przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych.

Naczelnik Wydziału:
(—) *Dr Bielak*

789

OKÓLNIK C 172 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 listopada 1938 r.

L. D. IV. 29957/2/38

w sprawie stosowania cła konwencyjnego do krążków z gumy miękkiej (z poz. 745 p. 2 tar. celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Umowa handlowa polsko - angielska z dnia 27 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 59/1935, poz. 380) ustanawia w poz. 745 p. 2 tar. celnej na „krążki z gumy miękkiej dla przędzalń o wadze sztuki powyżej 100 g do 500 g" zniżone cło w wysokości 300 zł od 100 kg.

Ponieważ wyrażenie „dla przędzalń", użyte w polskim tekście, nie jest dostatecznie trafne i nie odtwarza intencji umawiających się stron, co wynika z tekstu angielskiego, przeto Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że powyższą konwencyjną stawkę należy stosować do krążków z gumy miękkiej **do wrzecion przędzalniczych,** o wadze krążka powyżej 100 g do 500 g.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

790

OKÓLNIK C 171 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 listopada 1938 r.

L. D. IV. 31401/3/38

w sprawie uzależnienia przywozu z Francji i Algieru niektórych owoców i jarzyn od przedstawienia przy odprawie celnej zaświadczenia eksportowego francuskiego Ministerstwa Rolnictwa.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, iż począwszy od dnia 1 grudnia 1938 r. pozwolenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, wydawane na przywóz z Francji i Algieru niektórych owoców i jarzyn, będą zaopatrywane w klauzulę „Ważne tylko po przedstawieniu zaświadczenia eksportowego francuskiego Ministerstwa Rolnictwa".

W powyżej wymienioną klauzulę będą zaopatrywane pozwolenia, wydawane na przywóz z Francji i Algieru następujących owoców i jarzyn:

Poz. tar. cel.	Nazwa towaru
23 z p. 1	Pestki morelowe
41	Kalafiory świeże
42	Pomidory świeże
44	Kapusta świeża
z 49	Karczochy i szparagi
55	Śliwki świeże
57	Winogrona świeże
59 p. 2	Śliwki suszone
60 pp. 3, 4, 5,	Pomarańcze, mandarynki, grape fruits i cytryny
61	Daktyle
63	Figi
69	Orzechy
72	Migdały

Ministerstwo Skarbu poleca, aby przy odprawie celnej wyżej wymienionych towarów, przywożonych z Francji i Algieru, zamieszczony w pozwoleniach przywozu warunek przedstawiania przez strony zaświadczenia eksportowego francuskiego Ministerstwa Rolnictwa był ściśle przestrzegany.

Poniżej zamieszcza się wzór zaświadczenia eksportowego francuskiego Ministerstwa Rolnictwa.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

REPUBLIQUE FRANÇAISE
REPUBLIKA FRANCUSKA

MINISTÈRE DE L'AGRICULTURE
MINISTERSTWO ROLNICTWA

CERTIFICAT D'EXPORTATION
ZAŚWIADCZENIE EKSPORTOWE

Nom ou raison sociale ....
Nazwisko lub firma

demeurant à ....
zamieszkały w

Rue .... No ....
ulica Nr ....

est autorisé à exporter vers la Pologne, à destination de M. ....
może wywieźć do Polski dla P.

demeurant à ....
zamieszkałego w

les marchandises d'origine française ci-aprés désignées qui font l'objet d'un contrôle d'importation en
artykuły pochodzenia francuskiego poniżej wyszczególnione, podlegające kontroli przy imporcie do

Pologne et qui seront importées par le bureau de douane de ....
Polski i które przywiezione zostaną przez urząd celny w

Dénomination de l'espèce des marchandises d'après le tarif douanier polonais Nazwa artykułu według polskiej taryfy celnej	Quantités Ilość	
	Poids brut Waga brutto	Poids net Waga netto

Signature — Date — Cachet
Podpis — Data — Pieczęć

N.-B. — Le présent certificat devra être présenté au bureau de douane polonais d'importation.
N.-B. — Niniejsze zaświadczenie winno być przy imporcie przedłożone polskim urzędom celnym.

791

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 listopada 1938 r.

L. D. V. 28610/5/38

w sprawie długów i ciężarów potrącalnych przy wymiarze podatku spadkowego od spadków zagranicznych.

Do:

1. Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie,
2. Izb Skarbowych w Krakowie, Lwowie i Stanisławowie oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach,
3. Urzędów Opłat Stemplowych, oraz Urzędów Skarbowych, którym poruczono wymiar podatku spadkowego — na terenie władz wymienionych pod 2.

Ministerstwo Skarbu zarządza na podstawie art. 123 i 213 O. P. aby władze wymiarowe przy wymiarze podatku spadkowego od spadków, obejmujących przedmioty majątkowe, które w chwili śmierci spadkodawcy znajdowały się za granicą, zaliczały, celem obliczenia wartości czystej, do stanu biernego — koszty wydobycia (realizacji) owych przedmiotów majątkowych, jednak tylko wtedy, gdy wydobycie nastąpiło staraniem polskiego przedstawicielstwa konsularnego i jeśli przedstawicielstwo to przesłało pieniądze lub inne przedmioty majątkowe uzyskane drogą realizacji spadku Izbie Skarbowej Grodzkiej w Warszawie, bądź Sądowi Grodzkiemu celem wydania spadkobiercom.

Do stanu biernego należy zaliczyć te kwoty, które zostaną wymienione jako koszty wydobycia spadku w piśmie urzędowym przedstawicielstwa konsularnego, skierowanym do Izby Skarbowej Grodzkiej bądź do Sądu Grodzkiego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

792

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 grudnia 1938 r.

L. D. VI. 13868/3/38

w sprawie specjalnych domieszek Steinmetza, używanych do produkcji niektórych wyrobów mącznych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Według § 6 rozporządzenia z dnia 19 sierpnia 1938 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 477) w przypadku zmieszania mąki, podlegającej opłacie, z inną mąką lub innymi produktami przemiału należy mieszaninę taką traktować jako mąkę w całości podlegającą opłacie.

W związku z wątpliwościami, podniesionymi przez jedną z izb skarbowych, co do stosowania przytoczonego przepisu w przypadkach, gdy piekarnie przy produkcji specjalnych gatunków pieczywa, jak: chleb Steinmetza, chleb Grahama, sucharki Steinmetza itp., mieszają mąkę z tzw. domieszką specjalną Steinmetza (żytnią lub pszenną), wyrabianą przez firmę „Polski Steinmetz, Towarzystwo Eksploatacji Patentów Steinmetza, Sp. z ogr. odp." w Starogardzie, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w przypadkach tych przytoczony przepis nie ma zastosowania, ponieważ:

1) wspomniana domieszka, jakkolwiek jej głównym składnikiem są otręby (żytnie lub pszenne), nie jest jednym z produktów przemiału, lecz w stosunku do nich stanowi produkt wyższego rzędu, otrzymywany drogą przeróbki przemysłowej przy zastosowaniu szeregu procesów fizycznych i chemicznych,

2) w przypadkach, o których wyżej mowa, ma miejsce dodawanie domieszki Steinmetza do mąki, od której opłata została już uiszczona, przy czym mieszanie mąki z tą domieszką odbywa się w czasie przerobu mąki i stanowi ono jedną z faz produkcji specjalnych gatunków pieczywa; przepis ten zaś § 6 rozporządzenia z dnia 19 sierpnia 1938 r. ma na względzie te przypadki, w których zmieszanie mąki, podlegającej opłacie, z innym produktem przemiału nastąpiło przed uiszczeniem od mąki opłaty.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
o zagubieniu pokwitowania kasowego.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości o unieważnieniu pokwitowania kasowego wraz z odbitką Nr 869618 z dziennika specjalnego Nr 1, Śląskiego Funduszu Gospodarczego, które to pokwitowanie zagubiono w Kasie 1 Urzędu Skarbowego w Chorzowie.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 9 grudnia 1938 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,47	89,00
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,29	5,26½
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,25	5,22½
Floreny holenderskie	100 Fl.	288,54	286,80
Franki francuskie	100 Fr.	13,95	13,85
Franki szwajcarskie	100 Fr.	120,00	119,20
Funty angielskie	1 Ł.	24,80	24,64
Funty palestyńskie	1 Ł.	—	—
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,25	99,75
Kor. cz.-sł. odc. do 100 kor.	100 K.	10,75	10,40
Korony duńskie	100 K.	110,70	109,85
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	124,53	123,55
Korony szwedzkie	100 K.	127,64	126,65
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	18,90	18,30
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	10,95	10,70
Marki niemieckie	100 Mk.	—	—
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	287,80	288,54	287,06
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,07	212,01
Bruksela	100 Blg.	89,25	89,47	89,03
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,25	99,75
Helsinki	100 Mk.	—	10,95	10,89
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	110,40	110,70	110,10
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	24,73	24,80	24,66
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	28,04	27,90
Montreal	1 Dol.	—	5,27	5,24½
Nowy Jork	1 Dol.	5,29 5/8	5,30 7/8	5,28 3/8
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,30	5,31 1/4	5,28 3/4
Oslo	100 K.	—	124,53	123,87
Paryż	100 Fr.	13,91	13,95	13,87
Praga	100 K.	—	18,19	18,09
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	127,30	127,64	126,96
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	119,70	120,00	119,40
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	93,00	90,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.